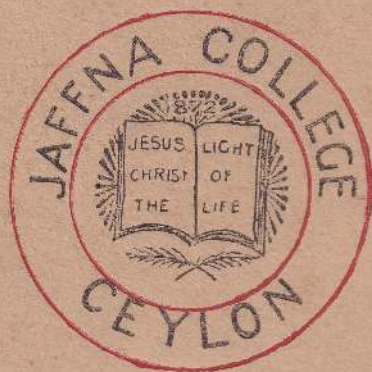

JAFFNA COLLEGE
MISCELLANY

JULY, 1947.

PRE-JUBILEE NUMBER

CONTENTS

	PAGE
A Jubilee Message	1
The School in the Life of the Church Today	3
திருவள்ளூரிலும் கிறிஸ்தவம்	10
இசுலாமியல் எழுந்த இரங்கற்பா	26
Christian Leadership	28
Editorial Notes	30
Principal's Notes	38
Historical Sketch	40
The Concluding Paragraph of the Prospectus of Batticotta Seminary	45
Student Activities	46
Our Results	48
Alumni Notes	49
Examination Success	50
The College Diary	51

JAFFNA COLLEGE

JUBILEE

1822

1872

1947

CELEBRATION DATES

JULY 17

to

JULY 21

PROGRAMME

THURSDAY 17th

3-00 p. m. Inter-House Sports Meet

FRIDAY 18th

10-00 a. m. Opening of Exhibition

5-00 p. m. Annual Prize-Giving

7-00 p. m. A Play

SATURDAY 19th

O. B. A. DAY

7-00 a. m. Tennis

10-00 a. m. Elocution Contest

3-00 p. m. Business Meeting

4-00 p. m. Principal's Tea

5-00 p. m. Singing Contest

7-30 p. m. Jubilee Banquet

SUNDAY 20th

5-00 p. m. Thanksgiving Service

MONDAY 21st

5-00 p. m. Garden Party & Public Meeting

A JUBILEE MESSAGE

(FROM THE RT. REV. LAKDASA DE MEL, M. A.)

On this great and historic occasion all who are interested in the welfare of Jaffna College are naturally filled with gratitude for the achievement and inspiration of a century and a quarter.

How thankful we must be for the solid foundations laid by the pioneers. It was a great vision that led them from the shores of America bearing a torch with which to illuminate our land. They were men with a robust faith in God and a genuine love of learning, impelled by a concern for humanity and the desire to serve its most vital needs in a country other than their own. Such service could only be achieved with sacrifice of mind, body and substance. The vision of the early pioneers and builders was of the widest. They looked to educational labours that would some day be crowned with a University College in Jaffna, for they early realised the potentialities of the fruitful intellectual soil on which they were called upon to sow. Buildings sprang up around the old Dutch Church at Vaddukoddai, and much treasure was poured out on things material. But it is the long chain of men and women from overseas, offering lives of self-abnegation, and with them in honourable partnership the men and women of our own country, inflamed with a similar zeal for the proclamation of truth and virtue that we count most precious in our history. That roll of honour will be found in the pages that follow, for we have a goodly spiritual heritage.

As we look upon the perplexing scene of modern Lanka, it is good to feel that we have a strong tradition behind us as a guiding and stabilising influence. Tradition is the heritage of the things of the spirit, and we can remain unper-

turbed in the midst of the fiercest storms if we lay firm hold on patterns of holy living, true learning and devoted service which have been handed on to us, not without cost. For the men and women of those days in their several generations had to contend with trials and disappointments, tasks and problems akin to our own, but they failed not to hold aloft the torch of a dauntless spirit—above the buffetings of circumstances or the betrayals of the unfaithful

To that sacred flame we go to light the lamps of the future. It will not suffice merely to keep undimmed what we have received: we must add the contribution of our own generation. In some measure we shall be doing this in the starting of Degree Classes and the resulting expansion of our activities as a College. Yet there remains a higher obligation—to add in the realm of the spirit to an already noble heritage. Shall we not be worthy of our spiritual forbears? I believe the future will not disappoint the past, if the pledge is made today of sincere, self-sacrificing effort. "To whomsoever much is given of him shall much be required". Grave responsibilities in this College and in other departments of our national life are being entrusted to the sons of the soil. At the same time, great confusion and difficulty are around us at the very moment of taking over. Our resolution then must match the hour and our trust placed in the Living God, Who has guided our destinies in the past. Looking to our history, let us take courage for the future.

THE SCHOOL IN THE LIFE OF THE CHURCH TODAY.

(BY MR. C. S. PONNUTHURAI)

The old order changeth and has changed without our consent. Victory seemed in sight, but all appears to be lost now. Those who fought so bravely must now fight even from the ditches, if the cause be a worthy one. Is the school indispensable to the life of the Church? The answer to this question must temper our future actions.

The grave difficulty in examining this question dispassionately is that we appear to have made up our minds in the affirmative already. A hundred years or more of missionary enterprise in this land, as well as in others, was based on school-centred activities; a hundred years and more has seen the building up of magnificent schools whose usefulness to the community at large is beyond question. The splendour and the value of the schools incapacitate our thinking anything other than that they shall be preserved at all cost. And yet the question must be faced as objectively as possible.

All the Christian denominational schools may be divided broadly into two groups - those which came into existence as the result of a developing Church in any given area, and those which were established by outside Christian agencies and without much reference to the local Church. The latter group of schools naturally had a certain amount of autonomy and were more flourishing by the fact that these outside agencies had more resources at their disposal as in the supply of men and funds. Very soon, however, the majority of the schools developed so well that the local Church could no longer handle them to any great advantage of the

Church. In fact the schools which were to be handmaids to the Church now became rival institutions.

The Church in the meantime seems to have gone along in a groove and lost some of the essential characteristics that mark it a church. One such outstanding loss is the lack of fellowship within. The Church is primarily a Fellowship — a fellowship of believers in God, the Father, as revealed to us in Jesus Christ and a fellowship of those who are being saved by the redeeming Christ. No virtue, however great, can replace the fellowship that ought to be found among its members and made evident for all the world to see. It is a bond, a tie, as real and necessary as that which knits us to our Maker. We demonstrate a wrong understanding of the God we worship, if we attempt to approach Him leaving our neighbour out of the count.

The lack of active fellowship in the Church has created individual Christians, each seeking his own salvation. We have missed the sense of the community, the community called of God, and become self-centred. Self-centredness saw one of its peaks in the last war and despite its lesson we do not seem to have changed our hearts. As individuals, races and nations we are still fighting for our own benefits and advantages irrespective of the cost to others. How true are the words of St. Paul to Timothy: "This know also, that in the last days perilous times shall come. For men shall be lovers of their own selves, covetous, boasters, proud, blasphemers, disobedient to parents, unthankful, unholy, without natural affection, truce-breakers, false-accusers, incontinent, fierce, despisers of those that are good, traitors, heady, highminded, lovers of pleasures more than lovers of God; having a form of godliness, but denying the power thereof; from such turn away." (2 Timothy 3: 1 5)

The schools too came under this spell of self-centredness, spurred by their growth and achievements, and thinking only of their advancement demanded a life of their own apart from the Church. They no longer seemed happy to accept the direction of the Church, they claimed priority in programme, men and finance, the extreme being the instance of schools, which went so far as to ignore the local Church. The tragedy of the situation is that we have given in to the schools much to the detriment of the Church. We have been fascinated by their worth as educational institutions and have lost sight of their relative value as only an arm of the Church. The school remains today an over-developed limb of the Church. "If thine arm offend thee, cut it off."

Assuming that the relationship between the school and the Church is what it ought to be, what is the contribution of the school to the life of the Church? Survey commissions from time to time have inquired into this question and have generally been impressed with the list of Christian activities presented to them. Still the fruits are far from desirable. What is the reason?

In the first place, those at the helm must accept a good part of the blame for this state of affairs. It is to their credit that they have established efficient educational institutions which are looked upon as models. They have succeeded in many cases in creating sound traditions based on ethics. Their contribution to the field of education must receive our applause. Yet in the one final test they seem to fail. In the thirst and competition for educational supremacy they, even the Ministers among them, appear to have overlooked the ultimate goal of the school. It cannot be said that they have made their Christian objectives clear. Undoubtedly much talking has been done about Christian education but in the execution Christ and His Kingdom take only the second place.

Secondly, all the Christian schools have a staff with a Christian majority and still the work languishes. The crux of the matter is that the teachers have been exploited, ruled and preached at so very often, that the teacher has now decided to limit his activities to the classroom which is his first and last test of usefulness to the school. The teacher has been exploited in that when he is now caught between the Government and the Management, the Management invariably takes all the advantage of the Government regulations to get the maximum out of him. He is ruled, and in some instances ruled with an iron hand, especially by Priest Managers, and is yet supposed to be a co-worker for establishment of the Kingdom of God. Which school is there where the staff has been trusted with responsibility for the well-being of the school? On the other hand the teacher has been preached at on all possible occasions on "the calling of a teacher" "the Christian influence of the teacher" and other allied subjects. The greatest problem, however, for the teacher is to be asked to follow a code which his masters appear not to follow in their own actions.

The third group in the school is the Christian students themselves, who always find themselves in a minority, because to improve our finances we have improved our numbers. Thus living in non-Christian environment, they find that the constant force acting on them is non-Christian. At the formative period of their lives they find themselves faced with many dangers and should we wonder if they succumb to the non-Christian influences, especially when, as stated earlier, the influence of the Head and the Staff in this direction is not impressive?

If, then, the value of the school on its present working is in doubt, the future with the added obstacles created by a hostile Government cannot be bright. The Education Bill, which has now been

passed by the State Council, even with the amendments, presents a big problem. The question of teaching the child its own religion has made us pause and think. It calls for a well defined attitude towards other religions and unanimity of opinion in the matter seems doubtful. While the lack of unanimity is somewhat inexplicable, the fear is that the decision to teach or not may be based on expediency to preserve the schools rather than on an inviolable faith. The cost of maintaining these schools is indeed large and, therefore, when pressed on the question of the value of the schools, two answers have frequently been repeated.

One answer is that we would be doing a distinctive service to the community and the country at large in running these schools. There was a time when only the Church had the men capable of running efficient schools, but now there are as many outside the Church equally capable. Further, the Government has at last awakened to its responsibilities in the matter of educating its citizens. Even those non-Christians who are with us today are not with us for love of Christ but because at the moment we happen to have the best educational institutions. But given a little more time, when other schools equal us in standard of efficiency, then they too will begin to abandon us. Should we linger with our schools still longer?

Yet another answer given is that through the school we have been able to permeate Christian ethics into society. T. E. Jessop claims that what moved Christ to invective was not badness but goodness, not Herod and Barabbas but the Scribes and the Pharisees. It is fatal for any Christian to limit his objectives to goodness. There can be no substitute, no half measures ever to the only objective we could have in dealing with men other than that of bringing them to Christ. Time and again we have heard with pain that well meaning

statement from our non-Christian friends that our schools are "safe" for their children as it was for them. If our schools are limited to "goodness", if our schools have lost that dangerousness, if all within its portals are no longer to be faced with Christ, then is there any reason for our continuing to run them?

The State has decreed that education shall mean religious education. There can be only one legitimate interpretation to this, that Christian children should be educated in Christian schools and likewise Hindu children in Hindu schools and Buddhist children in Buddhist schools. If we too accept this dictum of the State, we cannot be honest in having non-Christian children in our schools. We cannot give them education with a religious background, for the truth of Christianity is something which they have as yet not accepted and such a background cannot be called religious background in their instance.

The final question then is, if our Christian schools are to be closed, what of our Christian children? We are left with only two courses. We could maintain a few schools only for our children. This naturally would mean a united effort on the part of all Missions. Even then we shall not be able to cater for all. The second course is where the Church will have to take direct responsibility in the nurturing of its young irrespective of the schools they attend. At present it is a duty it has relegated to the schools. It is possible for the Church through forms other than schools to educate the young with the truths relating to our Master. In fact the recent attempts at organising Church Youth movements are an effort on the part of the Church to remedy the defects of the school. Through the schools the youth seem to be led away from the Church and the recall is being made through these Church youth groups.

Our schools are good; good educational institutions. For over a century now we have given of our best to make them good. But now, if they remain to us only as good educational institutions, let us with God's grace make up our minds to tear our affection for these schools. God has not limited the working out of His purposes to any one method and let us not attempt to limit Him. The State will sooner or later provide good education and, even if it does not, it is better for our children to enter the Kingdom of God ignorant rather than be left out with good education. We are interested only in bringing men and women to Christ. Let not custom corrupt the good we would do.

திருவள்ளுவரும் கிறிஸ்துவும்

திருவாளர் மதியாபரணம் M. A.,

ஆசிரியர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி.

உலகம் இத்தனை காலமாய் நிலைபெற்றிருப்பதற்குப் பலர் பல ஏதற்கள் கூறுவர். “தமக்கென முயலா சேன்ருட், பிறர்க்கென முயலா ருண்மை யானே” உண்டிவ்வுலகமென ஈண்டுள்ள அறத்தையும் மறத்தையும் ஆழ உணர்ந்த இளம்பெருவழிதி என்னும் புலவர் பகர்கின்றனர். காதலையும் காதலினுற்றலையும் நன்குணர்ந்தோர் ஆண், பெண் எனும் பாகுபாடுண்மையே இவ்வுலகத்தை இத்தனை ஊழிக்காலமாக நிலைபெறுத்தி வைத்துள்ளது என்பர். சாதி, சமயம் முதலிய வேறுபாடுகளைத் தருவியராய்ந்தோர் ஒற்றுமையில் வேற்றுமையும் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும் இருப்பதாலேயே இவ்வுலகம் அழியாது நிலைத்துள்ளது எனக் கூறுவர்.

வேற்றுமை மக்கள் பெரிதும் கிளையும் குணங்களுளொன்று. இளமை தொடங்கி முதுமை வரையும் வேற்றுமைபையே நாடித் தேடுகின்றனர். வேற்றுமையில்லா கிடத்த வாழ்தலரிதென்கின்றனர். இதை அழிந்துதானே இறைவனும் உலக அமைப்பில் வேற்றுமைபை நன்கு பெய்துவைத்துள்ளார்! உலகத்துள்ள மக்கள் யாவரையும் நோக்கின், அளவிறந்த வேற்றுமைபை அவர்கட்குட் காணலாம். எங்கள் நாடாகிய இந்திய நாட்டிலேயே சாதி, மதம், மொழி முதலிய பல துறைகளிலும் பலதிறப்பட்ட வேற்றுமைகளுண்டு. இவ்வேற்றுமைகளை ஆழ்த ஆராயும் போத, அவற்றையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்த உறுதியாக்கும் ஒரொற்றுமை நன்கு புலனாகும்.

உலகத்திலெத்தனையோ சாகியளும் மதங்களுள் மொழிகளும் இருப்பினும், எல்லா மக்களினதும், உடலையும் உயிரையும் உள்ளத்தையும் நோக்குழி, யாவருமொரு தன்மையரே.

அவர்களது உள்ள உணர்ச்சியு மல்வண்ணமே, அறம்மறம், இன்பதுன்பம், வாழ்வுதாழ்வு இவையெல்லாம் எல்லா மக்களுக்கும் சிறிதேனும் வேறுபாடின்றி உள்ளத்தையொட்டி கிகழுமுணர்ச்சிகளே. என்னதான்வேறுபாடிருப்பினும், பலவேறுபட்ட மக்கட் குழுக்களை இவ்விதப் பொது உணர்ச்சிகள் ஒன்றுபடுத்தி அவற்றிற்கு வாழ்வையளிக்கின்றன. இவ்வண்மையை உணர்ந்துணராதாரே சாதி மத வேறுபாடென்னும் வலையிற் சிக்குண்டு வெளிவருதற்கியலாது வருந்துகின்றனர். உலகைத் துவரத் திறந்த துறையாய் இராமக் கிருஷ்ணர் மதப் போர்களைச் சிறக்கதோருவமை யால் நன்கு கிளக்கிக் காட்டியுள்ளார். தேனி தேனை நாடித் திரியுங்கால் ஒலித்தவண்ணமே தேனுக்கிருப்பிடமாய மலர்களைச் சூழ்ந்து வட்டமிடுகின்றது. தேன் கிடைத்து விடின், தன்னையும் ஒலித்தலையும் மறந்து, தான் பெரிதும் விழைந்து தேடிய தேனாகிய இன்னுணவை இரண்டறக் கலந்து சுவைக்கின்றது. மலர் எதுவாயினுமாய்க், தேனுள்ள தாயின், அதவே அது விழைந்துபோகும் மலர்,

இதுபோலவே, மதம் எதுவாயினுமாகுக, மெய்யுணர்ச்சினைப் பிறப்பிக்கும் மதமெதுவோ, அதுவே மக்கள் நாடித் தேடும் மதம். திருவள்ளுவர் மதத்தைப்பற்றிப் பல் வேறுபட்ட கொள்கைகளுள், பௌத்த மதத்தர் அவரைப் புத்த சமயி என்றும், சமணரவரைத் தஞ்சமயத்தவரென்றும், கிறிஸ்தவரவரைக் கிறிஸ்தவரென்றும் வாதாடுகின்றனர். இதனினின்றும் பெறப்படுவதுபாதெனின் மதங்களுக்கிடையிலுள்ள வேற்றுமைகளுக்கிடாக ஒரொற்றுமை ஒடிச் சென்று பல்வேறு நிறங்கொண்ட மணிகளைத் தொடுக்கு மொரு பொற்கம்பிபோல நின்று நிலவுகின்றது. இப்பெற்றித்தாயதோரொற்றுமை திருவள்ளுவருக்கும் கிறிஸ்துவுக்கு மிருப்பதைக் காட்டுவதற்கெழுந்தே இக்கட்டுரை.

கிறிஸ்தவரொருவர் தமது 'துண்மாண் துழைபுலத்தாய்' திருக்குறளை துழைந்து துழைந்து கற்பின், கிறிஸ்துவுந். திருவள்ளுவரும் ஒரே காட்டவரும், ஒரே காலத்தவரும், நெருங்கிய நட்பினருமாயிருந்தாரோ என்ற ஐயமவருள்ளத்தி வேற்படக்கூடும். இவ்விதவோருணர்ச்சி

உள்ளத்தில் நிகழ்ந்தமையாலேயே 'போப்' (Pope) என்னும் ஆக்கிலேயப் பெரியவர் திருவள்ளுவர் கிறிஸ்துவரைய மாணக்கருக்கு கண்பராயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று சாற்றுகின்றனர்.

மனத்தக்கன் மாகில ஓத லணைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற.

திருவள்ளுவர் தமது நூல் முழுவதற்கு மெழுகிய பாயிர அதிகாரங்களுட் கடைசியாயுள்ள அறன்வலியுறுத்தலி லிக்குறளை வைத்துள்ளார். நூல் முழுமைக்கும் உரையாணி போன்றதொரு குறளாயிது. மனத்தக்கன் கிறிதேனும் மசுமறு அற்றவனாயிரக்குமவ்வளவுமே உண்மையறம். மற்றவை யாவும் உள்ளீடில்லாத அறமே. ஈண்டு நாயனர் அறம் என்பதை என்ன பொருளில் வழங்கியுள்ளார் என்று தெளிவுபெற அறிதல்வேண்டி. அறமென்னுஞ் சொல் செகிப்புலனானதும் வறியவர்க்கேத்துதலுதல் என்பதே அதன் பொருள் என்பது மெயுள்ளதுறட்டுகின்றது. ஆனாலாகியர் இம்மொழியை இவ்கிடத்து எடுத்தான்வதை உற்றுக்கொள்கீன், ஈசை என்பதை மட்டும் கருதியுள்ளாரென்ப புலனாகாது. அதனினும் பெரிதும் கிரிந்ததொரு கருத்தை அதற்குட் பொதிந்த வைத்துள்ளார். உலகில் எமக்கு நேரிடக்கூடிய தன்பமெல்லாம் நீக்கி இன்பத்திலேயே தீனத்திருக்க வேண்டிவதற்குக் கருவியாயுள்ளதே அறம்.

அறததான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புசமு யில.

தகைக்குவமை யில்லாபான் தான்சேர்ந்தவர்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற வரிது.

இவ்விரண்டு குறள்களையும் முற்கூறியதுடன் ஒருங்கு கோக்கின் இயேசுபெருமானை கூறுமொழிந்த உண்மை பெறப்படுகின்றது. மனத்தக்கன் மசுற்றவனாயிருப்பதே அறம். இவ்வறத்தாற் பெறுவதே மெய்யின்பம். இம்மெய்யின்பம் இறைவனைக் காண்பதனாலேயே பெறலாம். ஆகவே மசுற மனமுடையானே இறைவனைக் காணும் பேற்றைப் பெறலாம். இவ்வண்மையையே கிறிஸ்துவரையும் கூறுகின்றனர்.

“மாசறு மனத்தார் வாழ்ச; இறைவனைக்காண்பா ரவரே.”

இக்குறள்பற்றிய இன்றோருண்மை பெரிதும் நோக்கற் பாலது. திருவள்ளுவர் காலம் பல்வேறு சமயங்களாகிய அலைகளால் மிகுதியும் மக்கள் வாழ்க்கை அலைபுண்ட காலம். அக்காலத்தின் தன்மையை கண்ணாற்ற திரு வள்ளுவர் தனது ‘அணுவைக் தனோத்தேழ் கடலைப் புகட்டிய’ தூவில் எச்சமயக்கொள்கையோடு கைகூப்பி வணங்கி “இவர் மதமே மதம், மற்றெல்லாம் பொய்மதமே” என்று உள்ளமுலந்து கூறும்படி ஆங்காங்கே செய்யுள்கள் அமைத்துள்ளார். அவ்வகைச் செய்யுள்களுள் தலைநிற்பதே இது.

“மழித்தன நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழிச்ச சொழித்த விடின”

என்ற குறளும் இதுபோன்ற கருத்தை உய வற்புறுத்து கின்றது. இயேசு பெருமானும் இவ்விதவோரேதுபற்றியே முற்கூறிய கூற்றைப் பகர்ந்துள்ளார் அவர் பூதாரணமும் மக்கட்பிரிவைச் சார்ந்தவர். அவர் காலத்திற் பலத்தினு டாட்டிலுள்ளார் சமயமென்பது யாத, சமயத்துக் கச்சாணி என்ன எனறின்றோரன்ன வினாக்களுக்குண்மை விடையறி யாதாராய் மடங்கீ வினை சடங்காசாரங்களில் மூழ்க்க்கிடந்தனர். அவ்வண்ணம் அறியாமையினுநிற் கலங்க்க்கிடந்தோருள் ளத்ததைத் தெளிவிப்பதற்கே மாசறு மனத்தோர் இறை வனைக் காண்பரென உரைத்தனர்.

இவ்விருவரும் சடங்காசாரங்களை வெறுத்துக்கூறிய இடங்கள் வேறுமுள். ஒரெடுத்தக்காட்டு மாத்திரங் கூறுவாம்.

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டவி னென்றன்
உயிர்செகுச் சூண்ணை கண்டு”

என்றனர் திருவள்ளுவர். “இறைவனே, இறைவனே என்று கூறுபவெனவனும் இறைவனை அடையமாட்டான். இறை வன் விழைநிற்கேற்பச் செய்பவனே இறைவனடி. டேர் வான்” என்பது கிறிஸ்துவின் கூற்று. இறைவனோ டொன்றிய வாழ்க்கைக்கின்றியமையச் சிறப்பு யாதென் பதனை எத்துனை ஆழ்த்துணர்ந்துள்ளார் இவ்விருவரும்

என்பது ஈண்டு நன்கு புலனாகின்றது. “மழித்தலும்
கீட்டலும்” எனத் தொடங்குங் குறளும் ஈங்கு நோக்கி
இன்புறற்பாலது.

இனி, இவ்விருவருங் காட்டும் நெறியிற் செவ்வதற்கு
முனைந்து தம்முள்ளத்தை மாசற்றதாக்குவதற்கு விழை
வோரது மனத்தில் இயற்கையரபெழும் வினாயாதெனில்
மனத்துக்கண் மாசறுகலென்பது யாது, எது செய்யின்,,
அந்நிலையைப் பெறலாம்? என்பதே, இதற்கு இருவரு
மேற்றவிடை தருகின்றனர். விடைகளின் உட்கருத்தொன்
றுயிருப்பினும், அவை இருவேறு உருப்பெற்றுத் தோன்று
கின்றன. “உங்களுடன் தொடர்புற்று வாழ்க்கையை
நடத்தவேண்டிய சிறர் உங்களுடனெவ்வண்ணம் நடந்து
கொள்ளவேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களோ அவ்
வண்ணமே நீங்களுமவர்களுடன் நடந்துகொள்ளல் வேண்
டும்” என்பதே கிறிஸ்துவுடைய கொள்கை. இக் கொள்
கையையே நாயனார் ஒரு செய்கைமேல் வைத்து மக்கள்
துள்ளத்தை ஊடுருவிச்சென்று ஆழத்திற் சிறிதேனும்
எலகாது பதியுமாறு வினாவுருவமாக அமைக்கின்றனர்.

தன்னுயிர்க் கின்றமை தானறிவா என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்ற செயல்.

“வாணிகளு செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தயபோற் செயின்”.

“அறிவினா னுதவ றுண்டோ பிறிதினோப்
தந்நோய்போற் போற்றுக்கடை”.

அக்கருத்தையே உறுதிப்படுத்து மிக்குறள்களும் ஈண்டுக்
கற்று இன்புறற்பாலன. வாழ்க்கையென்பதிதவே. கலப்
பற்ற தங்கத்தீர்ப்போன்ற இவ்வுண்மையை அறியாதாரோ
வாழ்க்கையிலிடர்ப்படுகின்றனர். ‘என தின்பமே பிறனின்
பம்; பிறன் துன்பமே என் துன்பம்’ என்று மக்கள்
யாவராயு மொருங்கு சேர்த்து எண்ணுமெண்ணம் எப்
போது எங்கள் உள்ளத்தில் வந்து குடிக்கொள்ளுமோ அப்
போதே நங்கள் மாசற்ற யனத்தராவோம்; இடர் நீக்கும்
இறைவனைக் காண்போம், தொல்லை நீங்கி இன்பத்தில்
திளைப்போம்,

இந்நெறியிற் செல்லும் மக்களுக்கு அவர்களதுக் கத்தைக் குறைத்துத் தடைப்படுத்தும் இடர்ப்பாடு நேரிடுவது மியற்சை. அவ்விடர்ப்பாட்டையும் மக்களுக்கு வாழ்க்கைமுறை காட்டுமிவ்விரு நாடன்மாரும் கூறவேண்டுமே. கூறி, அதை நீக்கும் வழியையும்மனமர்க வேண்டுமே, அமைத்துள்ளனரே என வினவுவார்க்கு இவர்கள் முன்வந்து ஏற்ற விடையளித்து வழிகோலுகின்றனர். அவ்விடர்ப்பாடு யாதோ, அதையடக்கி விலக்குவதற்கு இவர்கள் கூறும் நெறி எத்தன்மைத்து என்பதைச் சிறிதராய் வோம். “வாழ்க்கையில் விளையுந் துன்பத்தினம் கலங்குவோரே தீமையை எதிர்த்து நில்லாதீர், தீமைக்கு கன்மை செய்யுங்கள், இதவே தீமையை வெல்லும் அசைவற்ற நெறி” என்று தீமையைந் தீயோரது தன்மையையும் கண்குணர்ந்த சிறிஸ்துராதர் கூறுகின்றனர். இவ்வரிய உண்மையையே வள்ளுவரும்

“இன்றை செய்தாரை பொறுத்த வவர்களை
நன்னயஞ் செய்த விடல்”

என்னுள் குறளில் நன்கு தெளிவுறுத்திக் காட்டியுள்ளார். இவ்விரகசியத்தின் ஆழ்மலை முழுதுணர்ந்து தம் வாழ்க்கையைக்கொண்டு செல்வோர்க்குத் துன்பமேன்? தொல்லை யேன்? கவலையேன்? துறவறந்தானுமேன்? இவ்வுண்மையை இருவரும் கூறியுள்ள முறையை நோக்கின் பெரிதும் நெருங்கி ஒற்றுமையுள்ள நண்பர்தாமுஞ் சொல்லியவற்றுட் காணமுடியாத ஒற்றுமையை இவ்விருவர் கூற்றிலுள் காண்கின்றோம்.

இத்தொடர்பில், இவ்வுண்மைக்கும் எம் காட்டிலுள்ளோர் மனப்பாங்குக்கும் வாழ்க்கைமுறைக்குமிடையிலுள்ளதோர் ஒற்றுமையை விளக்குவது பொருத்தமாகும். தொன்றுதொட்டே தமிழர் தங்களுக்கிடையிற் போர் செய்யாது ‘இன்றை செய்தார்க்கு நன்னயஞ் செய்தே’ வந்தனரென்பதற்குப் பல சான்றுகளுள், அவற்றுட் சிறப்பானது அவர்கள் முது மொழிகளே. “பொறுத்தார் அரகாராவர், பொங்கினார் காடுறைவர்”. இயேசு பெரு

மாமும் நாயனாகக் கூறுக் கூற்றுர்கள் எங்களுள்ளத்தில் எவ்வண்ணம் பதிகின்றனவோ அவ்வண்ணம் பதையும் ஆற்றலையுடைய இன்னொரு முதலொழியுமுண்டு, “முட்டனுக்கும் முட்டனுக்கும் ஒருவழி; முட்டனுக்கும் கல்லவனுக்கும் இரண்டிவழி; கல்லவனுக்கும் கல்லவனுக்கும் மூன்றுவழி”, ஒரு சயவனும் இன்னொரு சயவனும் ஒரு வசையொருவர் கோக்கிச் செல்லுங்கால் இருவருமொரே வழியிலேயே செல்ல விழைந்து முயல்வர். அவ்வண்ணம் முயல்வழி, இருவர் செல்லும் வழியுக் கடைப்பட, மற்போசை நியமம். இவர்களுநொருவன் கல்லவனாயிருப்பின், அவன் மற்றவனைக்கண்டு வழிவிடைப்போவான், மற்றவன் அவனை மருவியே செல்வான். அத்தனமவர் செல்வோல் இருவழி அங்கு அமைபும். இருவருஞ் சான்றோராயின், ஒருவர்பாலொருவர்க்குள்ள மகிப்பினால், இருவரும் விடைச் செல்வர். செல்கையில், இருவருஞ் செல்லும் வழிகளுக்கிடையில் பிறிதொரு வழியேற்படும். ஆகவே அவ்விடத்து மூன்று நெறி அமைப்பெறும். இம்முதலொழியினின்றும் பிறக்கும் உண்மையாதெனில் தீமையை வெல்வதற்கு நன்மை செய்வதே ஒருவழி, வேறுமுறை அறவே யில்லை என்பதே. இதை அறியாதோரே பேரரினும் மக்கட்பிரிவுகளுக்கும் சமாதானமும் ஒற்றுமையும் விளைவிக்கலாம் என்று கங்கணங்கட்டி நிற்றின்றனர். அன்றோர் உண்மைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியுடையாயின், இத்தனம் பிறழ்ந்த கொள்கையினாலிடர்ப்படமாட்டார். நிற்க,

இன்னும் நானு செல்லும் நெறியிலெக்கன்முன் குறுக்கிட்டு நிற்பது எங்கள்பால் மற்றையோர் செய்யுக் தீமை மாத்திரமோ என ஆராயுங்கால், மக்களிடமிருந்து பிறக்கும் தீமையினும் பார்க்க, உயிரில் பொருளாகிய செல்லத்தி லிருந்து விளையுத்தீமையே அளப்பரிய ஆற்றல் வாய்ந்த தெனக்காண்கிறோம். ‘பண்டமெனின், பிணமுமகசயும்’ பிணத்தையுமகசைக்கப் பொருட்செல்வம் வல்லதேல், என்னதான் செய்ய அதனால் இயலாது! தீயோனை நல்லோனாக்கும்; நல்லோனைத் தீயோனாக்கும், ஏழைநயச் செல்வனாக்கும், செல்வனை ஏழைபாக்கும். இவற்றையெல்லாம்

நுழைந்து நுழைந்து நுட்பமாயுணர்ந்தனர் வள்ளுவருக்
கிறிஸ்துவர். பொருட்செல்வத்தாலேற்படுங் கேடுகளைப்
பலபட உணர்ந்த இவ்விருவரும் பல்வேறிடங்களிற் பல்
வகையாய்க் கூறியுள்ளனர். எடுத்துக் காட்டாக இரண்டு
கூற்றுக்களைமட்டும் ஆராய்வாய்.

அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்றால்
அற்குப வாங்கே செயல்
அற்ற ராழிபசி தீர்த்த லலெதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

இவ்விரு குறள்களையுமொருங்கு கோக்கின், பொருட்
செல்வம் யாது? அது எத்தன்மைத்து? அதனால் நாம் யாது
பயன் பெறலாம்? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு நாம்
தெளிவான விடைகள் பெறலாம். முதற்கண், பொருள்
கிலையாது என்பதை நாம் நன்கு அறிதல் வேண்டும்.
செல்வம் என்ற சொல்லே அக்கருத்துடைத்து என்பர்
பலர். 'அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்' எனக் கூறிய நாய
னர் அடுத்தபடியாக 'அது பெற்றால்' என்கின்றனர். கில
யில்லாப் பொருளை மக்கள் மிக முபன்று தேடுவது பேகை
மையாகுர், முயலாவிடத்தும் செல்வந் தானே வந்து சேர்
தல் கேரினும் கேருர். அந்நன்ம கேருமாயின், அவர்
செய்யவேண்டியது யாது என்பதை மிகவுந் சிறப்பாய்
வள்ளுவர் கூறுகின்றனர். 'அதுபெற்றால் அற்குப ஆங்கே
செயல்.' 'கிலையிலாப் பொருட்செல்வக் கிடைக்குமாயின்,
அச்செல்வத்தினால் கிலையுள்ளவற்றைச் சிறிதேனுந்
தாமத்யாது உடனேயே செய்வீராக. தாமசுப்பிராயின்,
பொருள் உங்களையாண்டு அடிமைப்படுத்திவிடு' என்று
நாயனர் தெளிவாய்க் கூறுகின்றனர்.

கிலபெற்றதைச் செய்வதாவது யாது? இவ்வுலகத்தி
லெதாவா கிலையுள்ளது? என்று மயங்குவார்க்குப் பொரு
ளற்றவராய்ப்பசுப்பிணியால் வருந்துவோரது பசுபைத் தீர்ப்
பிராக. அந்நெறியிற் பொருளைச் செலவிடுவதே பொரு
ளழியாது பயன் தருவதற்கு ஏற்ற வழியாகும் என்கி
னர் வள்ளுவர். இதேபுண்மைபை இப்பேசு பெருமானும்

கூறுகின்றனர்: “அழிவுக்கு நிலைக்களனாயுள்ள இவ்வுலகத்தில் உங்கள் செல்வத்தைத் தேடிவையாதீர், வைப்பிரேஸ்பூச்சியுந் துருவுமகை உண்ணும். அவை உண்ணமுடியாத பரலோகத்திலைத வைப்பிராயின், இன்றுமென்றும் அழியாது அது நிலை பெற்றிருக்கும்”

பரலோகத்திற் செல்வத்தை வைப்பதென்பதனால் வறியோர்க்குதவிப் பொருளை நல்வழியிற் செலவிடுவதையே கருகினார் கிறிஸ்துநாதர். அன்றியும் மக்கள் தாமசிதற் பெற்ற செல்வத்தை எங்கே வைத்துள்ளாரோ, அங்கேயே அவரதுள்ளமுஞ் செல்லுமென்பதனையும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நிலையாமைடைப் பொருள்மேல் வைத்துக்கூறிய இவ்விருவரும் அறிவினாது பேதைமைமேல் ஏற்றி அவ்வுணர்ச்சியை நன்கு புகட்டுகின்றனர். ஒருகால் செல்வத்திற்றினைத்து முழுகியிருந்த ஒருவனது நன்செய் நிலங்கள் வளம்பெற வினைந்திருந்தன. அதைக்கண்ணுற்ற அப்பேதைச் செல்வன் பெருமிதக்கொண்டு தனது வினைபொருளைச் சேமித்து வைக்குங் களஞ்சியங்களை இடித்து விசலமயக்கட்டும்படி வேலையாட்களை ஏவினன். பின்பு பெருமிதத்தின்மேலீட்டால் தன்னெஞ்சை விளித்து, ‘நெஞ்சே, எத்தனையோ காலத்துக்குப் பேரதிய பொருளுடைக்குண்டு, உண்டு குடித்து மகிழ்ந்திரு’ என்றான். இதையெல்லாம் உற்றுநோக்கிய இறைவன்: ‘மதிக்கடனே, இன்றிரவு உனதுயிருண்ணிவிட்டுப் பிரியின், நீ தேடிய பொருளெல்லாம் யாருக்காகும்?’ என்று கனகிறீரேன்றி உறுதிமொழி கூறினர். இக்கதை இயேசுபெருமான் கூறும் பல அரிய கதைகளுளொன்று. இறைவன் இக்கதையிலுள்ள அறிவினை செவியிற் கூறிய சொற்களை நாயனார் ஒரு குறள் வடிவமாயளித்திருக்கின்றார்.

ஒரு பொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.

ஒரு சிறிதளவு காலந்தானும் வாழ்வதை அறியாமட் டூப் பேதைவர் அச்செல்வனெண்ணிய எண்ணங்களைப்போல

அளவற்ற எண்ணக்களை எண்ணுவர், அவற்றைச் சிறிது மறந்து அடுத்த கணமிருப்போமோவென்று ஓர்ந்துணருவாராயின், 'ஒன்றும் நன்றி செய்பவும் வேண்டும், நன்று மின்றே செய்பவும் வேண்டும்', என்றே கூறுவர்.

அறமென்பது யாதென்றும், அவ்வறத்தான் வரும் பயனைனவ என்றும், அவ்வறநெறியிற் செல்வார்க்கேற்படும் இடர்ப்பாடுகள் யாவையென்றும் கூறிய இவ்விருவரும் எவ்வண்ணம் அவ்வறநெறியிற் செல்வல் வேண்டுமெனவும் கூறுகின்றனர். அதை இனி ஆராய்வாம்.

சகையைப்பற்றிக் கூறவந்த காயனார் எவ்வகை சகை உண்மையறமாகும் என்பதை அதிகாரத்தின் முகத்தொறளிலேயே கூறிக்கொண்டார்.

வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

பொதுவாய் மக்கள் பிறர்க்குப் பொருள் கொடுத்துதவும் போது, இருநேரக்கம் வைத்துதவுகின்றனர். தாங்கள் கொடுப்பதை மற்றவர்கள் புகழவேண்டுமென்பது ஒன்று. மற்றது பொருள் பெற்றவர்களிடமிருந்தோ அல்லது அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களிடமிருந்தோ தாங்கள் கொடுத்ததற்குக் கைம்மாறு பெற்றுவிடவேண்டுமென்பது. சகையின் சேக்கிழையாயின் சகைபாற் பெறும் பயன் யாது மில்லை என்பதை உணர்ந்த ஆசிரியர் 'வறியார்க்கொன் றீவதே சகை' எனக் கூறினர். இயேசுகாதரும்: "நீயிர் கொடுக்குங்கால், மற்றையோரறியாது, வறுமைப்பிணியாற் றீடிக்கப்பட்டோர்க்குக் கொடுப்பீராக, உமது வலதுகை தானும் இடதுகை செய்வதை அறியாதிருப்பதாக. இவ் விதஞ் செய்பாத சகை யாவும் புகழை விருப்பியனவாகவே கருதப்படும்" என்று அறுதியிட்டு மொழிந்தனர்.

"சிறியோர் செய்யுஞ் சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோ ராயிற் பெறுப்பது கடனே." மக்களது இயற்கைக் குறைபாட்டையறிந்து அவர்கள் குற்றங்களை மன்னிப்பதே உண்மைச் சான்றாண்மை. அச்சான்றாண்மையை இவ்விரு

வர் வாழ்க்கையிலும் கூற்றுக்களிலும் கிரம்பக் காண்கின் றோம். அறநெறியிற் செல்லுமொருவன் பெரிதுங் கவனித் தற்பாலது இது. “ஒருபோதும் பிறர்மேற் குற்றஞ்சாட் டாதீர். நீயிர் அவர்மேற் கூறல் குற்றத்தைவே அவரும் உம்மேற் கூறுவர்” என்பது இயேசுபெருமான் கூற்று.

ஈசுவர் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பின் றீதண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

பிறர் குற்றம் எத்துணைத் தெளிவாய் எமக்குத் தோற்றுக்கின்றனவே அத்தனைத் தெளிவாய் எங்குற்றம் எமக்குத் தோற்றின், யாதானும் தீமையுமெமக்குண் டாமோ? பிறர் குற்றத்தை ஆராய்வதிலும் அவற்றை இளைப்பின்றி மற்றையோர்க் கெடுத்தாரைப்பதிலும் எங்களுள் எத்தனை பேர் வீண்காலங் கழிக்கின்றனர். அவ்வண்ணங் கழிக்குங் கால் எங்கனையும் எங்கள் குறைகளைபுஞ் சிறிதாராயின், மற்றையோர் குற்றம் குற்றமாகாது குணமாகியீடு.

ஈருவள்ளுவர் வாழ்க்கையைப் பங்கிடுபோற் தெளி வாய்க் காட்டுமவாது னுடையும் இயேசுகாதரது வரலாற் றைக் கூறும் தூங்கனையும் உற்றவேக்கி ஆராயின், வாழ்க் கையின் சிறப்பு ண்கு தெளிவாரும், வாழ்க்கை அவர் கட்கின்பமாயிருக்கதேயன்றித் துன்பமாயிருக்கதேயிலலை. துன்பத்திலு மின்பத்தைப் பெற்றனையிருவரும். தன்னைச் சிலுவையி லறைந்தவர்களைச் சூறித்து இறைவனுடன் பரிந்தபேசி இன்பத்தை அடைந்தனர் இயேசுபெருமான். அவர் ‘பிதாவே, இவர்கள் தாம் செய்வதை தீண்டென் றறியார், இவர்களை மன்னியும்’ என்றனர்.

“அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த நிலை”

என்று தமக்குட் சொல்லிக்கொண்டு என்னென்ன இகழ்ச்சி களைமெல்லாம் உள்ளவர் பொறுத்தவரோ! இவ்வண்ண மொவ்வொரு செய்த்கையையும் ஒவ்வொரு குணத்தையும் பல்பட ஓர்ந்தணர்ந்து நல்லறறையே பற்றிக்கொண்ட அவர்களது வாழ்க்கையிற் களங்கமற்ற தூய குணங்கொள் லாம் அடிப்பட்டு வந்தமையின், அவர்களிடத்தள்ள மூன்று குணங்கள் எம்முள்ளத்தைக் கவருகின்றன,

முதலாவது, நீதிபற்றி வரும் வெகுளி. நாயனா ரவ்
வெகுளிபைக் குறிப்பிடுமுகத்தால்

“குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது”

எனக் கூறுகின்றனர். இவ்வெகுளி

கொடுப்ப தழுக்கழப்பான் சுற்ற முடிப்பதாலும்
உண்பதூஉ யின்றிக் கொடும்

இரந்து முயர்வாழ்தல் வேண்டிற் பார்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்.

செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாங்கள்
அவியினும் வாழினு மென்.

என்னுங் குறள்களிற் பெரிது: பொங்குகின்றது. கிறி
ஸ்துவரே தரது வாழ்க்கையிலும் இவ்வித வெகுளி கொழுந்து
விட்டெரிகின்றது. என்ன குற்றத்தை அவர் பொறுப்பி
னார், மாய்மலத்தை (பாசாங்குசெய்வதை) க் கணமே
னும் பொறுக்கமாட்டார். பரிசேயர், சதுசேயர் நடுங்கு
மாறு, “மாய்மலிகளே, விரியன் பாம்புக் குட்டிகளே”
என்றெல்லாமவர்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கழறி உரைத்
தள்ளார். இறைவனுக்குக் கோயிலமைக்கப்பட்ட நோக்
கத்தை உணராத அங்குக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து
அவ்விடத்தின் தூய்மையை அழித்தோரைச் சவுக்குக்
கொண்டு கிறிஸ்துவரது தூத்தினதும்ண்டு எனச் சில
வரலாறுகள் கூறும்.

பெரியோரிடம் வாய்ந்தள்ள இம்மேம்பட்ட குணத்
தைப்பற்றி இயேசுவின் வரலாற்றை எழுதவந்த ஓர்
அமெரிக்க ஆசிரியர் குறிப்பிடும்போது ‘குணமென்னுங்
குன்றேறி நின்றார்க்கு இது குணமேயன்றிக் குற்ற
மாகாது’ என்று கூறிப்பின் தானறியாததொன்றை எழு
தத் தொடங்கி உண்மைக்கு மாறானவற்றையெல்லாம் கூறு
கின்றனர். அவர் “இந்தியருக்குக் கைவந்த குணம்
அன்பு மருளுமேயன்றி நீதிபற்றி வரும் வெகுளி யாதெனத்
தானும் அவர்கள் அறியார். தீமையைக் கண்ணுற்று
வெகுளுங் குணம் அவர்களிற் காண்டலரிது. ஆகவே

அவர்களது அன்புமருளும் சாரமற்றுச் சுவையின்றி உலகிற்
குப் பெரிதும் பயனளிப்பதில்லை” என உண்மையை ஆராய்ந்
துணராத கூறுகின்றனர். இக்கீயர் வரலாற்றை கண்கு
கற்றிருப்பாராயின் — அன்றேல், தமிழிலக்கியம், தமிழர்
வரலாறு முதலியவற்றைத் தருவிப்பாராய்க்கிருப்பாராயின்,
இவ்வாறு கூறுகின்ற அறிக.

வாய்மையை நிலைநாட்டுவதற்காக இறைவனோடு தானும்
எதிர்த்துநின்று “நெற்றிக்கண் காட்டினுள் குற்றங் குற்றமே”
என்று கூறிய நகிகார் இக்கீயரல்லவா! ‘கொடுக்கென்று நினைத்தா
யோ கொடுக்கணவா?’ என்று கூறிக் துறவியைத்தானும் கடுக்கச்
செய்தவன் இத்திடநாட்டுப் பெண்ணல்லவா! ஒளவையாரது வீரம்
தமிழ்காட்டார் யாரும் அறிந்தது. சூனிப் புறநானூற்றை ஆரா
யின், சூவ்வீரவெகுளிக்கு எத்தனையோ எடுத்தாக்காட்டுகளைக் காண
லாம். எத்தனையோ ஆற்றல்வாய்ந்த அரசர்கள்முன் சாழ்ந் அஞ்
சாது வெகுநாடி இடித்தரைத்த புலவர் பலர். புறங்கூறி கதைத்த
பசைமன்னருடன் சினந்து போர்செய்த அரசர் வரலாறுகளு
முண்டு. தலையாலக்காலைத்துச் செருவென்ற செட்டுச்செழியன் பாட்
டொன்று அதற்குச் சான்று பகரும்.

நகுதக் கனரே நாமீக் கூறுநர்
இனைய னிவனென லினையக் கூறி

... ..

உறுதுப் பஞ்சா தடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினக்கெழு வேந்தரை
அறஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொ
டொருக்கப் படேன னாயிற் பொருத்திய
என்னிழல் வாழ்கர் செக்கிழற் காணாது
கொடியெனம் மிறையெனக் கண்ணீர் பாப்பிக்
குடிபழி தூற்றுக் கோலேனெகுச.

‘என்னை இசுழ்த்த அரசரைப் பேரிலழியையினாயின், என்
னுடைய குடிசுக் கொடுக்கோலெனென என்னைப் பழிதூற்றுவன
வாக’ என்று வஞ்சிகைக் கூறுகிறார் இப்பண்டிய அரசன். இவ்
வரலாறுகளை ஆராயாத வீரவெகுளி இல்லையென இத்தியர்மேலும்
இத்திய காட்டினாலுங் குறைகூறுவது எத்தனை அறியாமை.
நிற்,

யாதானுமொரு சொழிவிற் நேர்க்கு துறைபாயவர்கள் அக்
தொழிலைச் செய்யும்போது பெருமூயற்சி யாதவின்றி எத்தனை

எளிதாய் அதனைச் செய்கின்றனரென்பதை காம் கண்டித்தோம். அன்றியும் அத்தொழிலைச் செய்ய முடியாத இடர்ப்படுகிறவர்கள் மிகவும் கண்டித்துடன் கொண்டு அதனைச் செய்வதற்கு வழிகளைக் களைக் காட்டுவார் காட்டியுமவர் களாலியலாவிடின், 'என்ன! இத்தனையெல்லாம் தெரிவிக்கிறாயினும் இதைச் செய்ப இயலாதா?' என்று கூறிப் பின்னும் பல்வேறுபட்ட தெரிவினைக் காட்ட முனைந்து கிறார். இவ்வித பண்பொன்றைக் கவனமாக கிறிஸ்துவிலும் கட்டிடம் உண்டாக்க வந்தவரிலும் காம் காண்கின்றோம். சிறுவனொருவன் தான் மிகவும் விழைவதும் கக்கித்தொழிவினையாட்டில் எவ்வண்ணம் தேக்கி முடிக்கப்போய்த் தன்னை மறந்திருக்கிறானோ அவ்வண்ணமே இவர்களும் தம்மை மறந்து வாழ்க்கை இன்பத்திற்கு நிறை தந்துள்ளனர்.

சுத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ருமுடைமை வைத்திழக்கும் வன்கணவர்.

இன்சொ லினிதின்றல் காண்பா னெவன்கொலோ வன்சொல் வழங்கு வது.

யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன் சாத்துணையுக் கல்லாத வாறு.

இக்குறள்களைப் பொருளுணர்ந்து கல்விச் சல்விச் கற்கும் போது திருவள்ளுவர் மனப்பாங்கும் பண்பும் வாழ்க்கையும் வளம் படப் புகழ்க்குடைய செளவிகின்றன. பெருமூயற்சி சிறிதளவேனுமின்றி இன்பத்தக்குரிய முயற்சியில் வாழ்க்கையை அவர் நடத்தினாரென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்றது. மக்கள் தமது வாழ்க்கையில் எனிடர்ப்பட்டவேண்டாமென்பது அவருக்குப் பெரிதும் வியப்பை விளைக்கின்றது இவ்வித வியப்பை இப்புகழ்பெருமானும் மக்கள் வாழ்க்கையைக்குறித்தடைகின்றனர்.

ஒருகால் சிறிந்துகாதரும் தமது மாணவர் பன்னிருவரும் ஒரு பட்டிலேறி நீர்மேற் பிரயாணஞ்செய்தனர். செய்யும்போது பட்டிலொருபக்கத்தில் இயேசுவானவர் துயின்றுகொண்டிருந்தனர். அவ்வேளையிற் பெரும் புயலொன்றொழும்பிப் பட்டை அலைத்தது. இதைக் கண்ணுற்ற கிறிஸ்துவின் மாணவர் பெரிதும் அஞ்சினார். அச்சமேலீட்டால் இயேசுவை எழுப்பிப் "பெருமானே, காடெல்வாரும் நீரிலமிழ்த்தி இங்கே நேரிடப்போகின்றது, நீர் கவலைபற்று உறகுகிறீரா!" என்றனர். இதைக்கேட்டதும் இயேசுகாதர் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களை இடித்துரைத்து, "கம்பிக்கையற்றவரே, எவ்வளவு காலம் காண்க்கொடனிருக்க முடியும்! கடுகன

வேணும் நம்பிக்கை உய்மிடமிருந்தமாயின், இத்தனை அச்சம் எதற்கு? இத்துணைத் துன்பம் எதனால்? வேண்டிய வேண்டியாங்கு செய்யலாயே” என்று கூறினர். இச்செய்தியில் இயேசு பெருமான்,

வேண்டிய வேண்டியாக் செய்தலாற் செய்தவம்
சண்டு முயலப் படும்

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ றைசேரா தார்

என்ற குறளினுண்ணையை வாழ்க்கைமுறையில் எவ்வளவு சிறப்பாய்க் காட்டுகின்றனர். அவரும் மாணவரும்வேளையிற் கடக்கக் கருகிய கடலை நீந்துவதற்காயினும் பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துவதற்காயினும் இறைவனடி இன்றியபையாதனை என்பதனைத் தானுணர்ந்தவண்ணம் தன் மாணவர் ஏன் உணரல் கூடாதென்பது அவருக்கு விடப்படையே அளித்தது. அளித்ததும், அவர்கள்மேற்கண்ணோட்டங்கொண்டி சில உறுதிபொழிகளைக் கூறினர்.

இயேசு உரைக்கும் அழிபா உறிவுகளைக் குறித்தும் திருவள்ளுவர் எமக்களித்த நந்தா நூலைக் குறித்துத் குற்றங்காண்போர் இவ்விருவரும் தங்கள் மொழிகளில் கலைச்சுவையைப் பெய்யாது வைத்தது பெரும் குறையே என யிங்க வெறுத்துக் கூறுகின்றனர். இன்பத்தலழுத்தி நீந்திய இவ்விருவரும் கலைச்சுவையுமுடையராதல் வேண்டும் என்னு பெண்ணத்தடன் இவர்கள் மொழிகளை ஆராயின், கலைச்சுவைக்கு எதிர்த்தகாட்டு நன்கு காணலாம். இவ்விருவரிடத்தும் இக்கலைச்சுவை வீரவெகுளியின் பயனாய் வந்து பக்கன்பாலுள்ள அறியாமைக்கு இரங்கிக் கூறவதாய்வுரும்.

மக்கள் தங்கள் குற்றத்தை மறந்து பிறர் குற்றத்தைக் கூறுவதுபற்றி இயேசுபெருமான் சொல்வது பெரிதும் கலை வீரர்க்கும். “நீ உன் கண்ணிலிருக்கும் உத்திரத்தைப் பாராமல், உன் சதோதரன் கண்ணிலுள்ள துரு பைப் பார்த்திருக்கிறான்?” இங்கே உத்திரமென்பது வீடு கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தும் வீட்டத்தைக் குறிக்கும். சண்டு யிசையணி வாயிலாய் கலைச்சுவையை அளிக்கின்றனர். வீட்டம் போன்றதொரு பெரிய மாத்தனை எங்கள் கண்ணே மறைக்குமாயின், கண்ணீரையைத் திறப்பதே இயலாததாகும். அவ்வண்ணிருப்பினும், பிறனது கண்ணின் துருப்பைப் பார்த்து அவற்குக் கூறுவது அசமழிவை விளைக்குமாதலின், பெரிதும் முயன்று உத்திரத்தை அணுவளவேணும் இடம்பெயர்த்து இமையைத் தீனையளவாதல் திரந்து பிறன் கண்ணிற் படித்திருக்

குத் தரும்பைப் பார்த்து கைசத்தக் குதூகலிப்போம். இச் செய்கியிற் றேற்றஞ் நகைச்சுவை பெரிதும் பாராட்டற்பாலது இந்நணம் வேறிடங்களிலும் நகைச்சுவையைத் தனதுகைகளிற் போகிந்து வைத்துள்ளார் இயேசுகாதர். விரிவஞ்சி இவ்வெடுத்திக் காட்டொன்மடன் சிறுத்தகின்றனம். இன்னுமிந் நகைச்சுவையால் இன்பமடைய விழைவோர் ஹர்கா: 11: 5-8 உம் மத்தேயு: 18: 28-35 உம் சற்று மகிழ்க.

வள்ளுவர் “கயமை” என்னுமதிகாரத்துட் கூறியிருக்கும் இரு குறள்கள் பெரிதும் கைச்சுவை அளிக்கும்றன.

‘கன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடைபார்
நெஞ்சத் தவல மிலி’

வள்ளுவர் முயன்று செய்த ஆராய்ச்சியு ளொன்றை நன்சிக் கூறுகின்றனர். உலகத்து மக்களுள் யார் மிக்க இன்பஞ் சுவைக கின்றனரென்ற ஆராய்ச்சித்துறையுள் இரண்டிய ஆசிரியர் பெற்ற முடிபு கிரம் வும் வியப்பை முதற்கண் வினைத்துப் பின் நகைச் சுவையைத் தருகின்றது. கயவரே வாழ்க்கையில் யாவரிலுமிசபா பெறுகின்றனர் பிறருக்குத் தீங்கு விளைப்பினுஞ் செய்யினும் அவர்களுக் கின்பமே உண்டாகின்றது. ஆணமையின் இன்பத்துக் கவர்களே அரசர்

தேவ ரணையர் கயவ ரவருத்தாம்
மேவன செத்தொழு ளான்.

‘கயவர் மக்களையல்லர் அவரினும் பன்மடங்கு மேப்பட்டோர், தாம் விழைந்ததைச் செய்து இன்பத்துய்ப்பதில் அவர்கள் தேவர்க்கே ஒப்பாவார்’ என்கின்றனர் வள்ளுவனர்.

பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ் சோழனும் வெவ்வேறுரின ரானையின் உடலளவில் ஒருவரையொருவர் காணவிடனும் உயிரளவிற் கண்டு கெருககிய சட்டப்பூண்டு தினைத்திருத்தனர். இறுதியில் உடலளவிலுங் கண்டு ஒருவரையொருவர் சமுலித தம்மன்னை யாரும்றியுய்வண்ணம் காட்டி வடக்கிருந்து ஒருககே உயிர்த்தனர். இயேசுபெருமன்னும் வள்ளுவரும் அவர்கன்போலவே வெவ்வேறு நாட்டினராயினும் ஒரே காலத்தராயிருத்திருத்தல் கூடு. அவ்வண்ணம் அவர்களி ருத்திருத்தமையலே உயிரளவில் நன்பராயிருத்து காலமென்னுந் தூதனைவிட்டுத் தார்க்கு கூறிய உண்மை களை தீர்ச்சயமாய்க் கலந்து பேசிக்கொண்டனர். ஏனெனில் பெரும்

பாலும் ஒரே காலத்தவர் எங்காட்டிருப்பினும் ஒரே உண்மையைக் கூறுவரென அறிவுடையோர் பார்வதுண்டு. அவ்வண்ணம் சம் சம் காட்டிலிருந்து கலந்து பேசுதல் தங்கள் உடம்புகள் தழுவுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்காவிடினும் உயிர்சளாயினும் ஒன்றையொன்று தழுவுவதற்கு வாய்ப்புக்கிடைக்குமோ என இரைவனை வேண்டினர்போலும். அருள்வடிவாய இறைவனுர் அவ்வேண்டு கோட்கிணைகியுள்ளார். இருவர் உறுதிமொழிகளையுங் கற்கும் ஒவ்வொருவரும் எத்தினும் அவர்களுரைத்து உறவாடுகின்றனர். ஒருவரை மொருவர் தழுவி அன்பிற் பெருகித் தாயின்பபடைவதுடன் எமக்கு மின்பமளிக்கின்றனர். ஒருவர் தூலைக் கற்று மற்றவர் மொழிவதைப் பின்படிக்குமோது உட்டியைச் சுவைத் தவன் தேனைச் சுவைத்தது போலாகின்றது.

மறித்துக் குறளின் சுவையினைச் சாணின்
சிறித்துவின் தூலினைக் கல்.

இன்பம்! இன்பம்!! பெரிதமின்பம்!!!

இடுகாட்டில் எழுந்த இரங்கற்பா *

க. கயிலாயநாதன்

- 1 பிறப்பவ நிறப்பரெனப் பிரியுவெக் கதிரோனோக்கி
புறப்படு மந்தைக்கூட்டம் புற்றரை விட்டுச்செல்லத்
திறப்படு தொழில்செய்வோரில் திசுழ்த்திடு முழுவர்வீடு
சிறப்புறத் திரும்பக்கக்குல் திசையெலாந் செறித்ததம்மா.
- 2 அந்தக் னிகர்ப்ப ஆங்கே அரியன காணேரேனும்
சின்தனைக் குரியோ ராக்கண் சீரிய வமைதிசாண்பாரா
இந்தநல் லமைதிதன்னை இடையிடை வண்டிடுனோசை
மந்தையின் மணியிடுனோசை மருவியே குலைத்தலோடு.

* கீரே (Gray) என்ற ஆங்கிலப் புலவனின் சிறந்த கவிமெனக் கொள்ளப்படும் "Elegy written in a County Church Yard" என்ற செய்யுளைப் பெரும்பாலும் தழுவி எழுதப்பட்டது.

- 3 கொடியபடர் மடமொன்றின் கொடியதோர் கோபுரத்தில்
குடிபுகு மாந்தைதன்னைக் குடிசூலத்திடுவோர் தம்மேல்
முடிபுகுட மன்னர்தம்பால் முறையிடு பாண்டைபோன்று
வடிவுடை மதியம்மோக்கி அலறிய தாந்தைதானே.
- 4 முதியநன் மாத்தின்கீழும் மூடிய புல்லின்கீழும்
வீதியதை வெல்லலாற்றா வீழுவிய பண்பிலாதார்
நிதியெனப் பரிவநீக்கி நிலத்தினி லாழிதன்னில்
கதியெய்க் கிதுவோவென்று கலங்கியே துயிலலுற்றார்.
- 5 காலையில் வீசக்கந்தல் கமழ்நறக் தென்றல்தானும்
சோலையிற் குலவிக்கூவும் அதந்திரக் குருகுதானும்.
வேலையிற் செல்லக்கூவி விழித்திடு சேவலேனும்
மூலையிற் புதைபட்டோரை முயன்றெழுவிக்க மாட்டார்.
- 6 நெற்றியில் வியர்வைசிக்த நியமமாயுழைத்து வீட்டு
குற்றிடு முழுவர்தம்மை உபசரித்தறிய செய்யும்
பற்றிய மனையாளோடு பரிவுடை மழலைக்கள்
சுற்றிடுக் காட்சியின்பச் சுவையினை யென்றுகாண்பார்.
- 7 ஒப்பிலாத் தொழிலதாகும் உழுகொழிலுரிமை பூண்ட
தப்பிலா வெளியவாழ்வைத் தாழ்வென வெண்ணுகின்ற
இடபுவி வாழ்வினத்தில் இச்சையு மிறுப்பெய்தும்
செப்பருஞ் சிறுமையோரே! சிறந்தவை காண்பீர்க்கே.
- 8 உயர்கூடிப் பிறந்துளோரும் உத்தமர் பேறுளோரும்
பெயர்சரு பெருஞ்செல்வோரும் பெருமையின் பீடுளோரும்
தயர்சிறி தில்லோர்போன்ற தூடவெண் குடையினோரும்
அயர்வுறு வாழ்வுப்போக்கின் அறுதியையடைவர் திண்ணம்.
- 9 வறியவ நிரவரளிக்கே வரிசையாய்த் தமதுகாமம்
அறிய வைத்திடவுமாட்டார் அதுதரும் பயனுமாயாது?
அறிவுளோ ருறையும்வாழ்த்திற் ககழியிற் றுடப்போர்தர்யின்
பொறியகிற் புகுந்தடப்பில் புத்தயிர் புத்தசுவாற்றோ?
- 10 மதித்திடற் கரியமுத்து மானிடர் காணுவண்ணம்
கொதித்திடு கடலிலொன்றாய்க் குவித்திடு கொள்கைபோலும்
மித்த்சிடற்கரிய காணில் மினிர் நறு மலர்க்கெல்லாம்
உதித்திடு பயனையார்க்கும் உணர்வியாதலாத் லொத்தும்.

- 11 இத்தனி யிகாரினீனோர் எவரறிவுக்கு மெட்டா எத்தகைப் புலவரோதாம்! எழில்பெறு வாசரோதாம்! உத்தம வறிநீனோரும் உலகினிற் றேன்றினாலும் நித்திய வறுமையாலே நீலொலுத்திடுவர் சாமே.
- 12 காட்டினி னாசமன்றில் நயம்பட வார்த்தையடி நாட்டிய பெருமைதானும் கலிலொணா நிகிரண்டும் நாட்டின ரிழிவுதும்பம் இனையன வருத்தித்தும்த்துச் சூட்டிய பெருமையெல்லாம் சுவடியிற் பெறிக்குமாற்றல்.
- 13 பெற்றிட வீக்குனோர்க்கு பேறிலாராய போதம் பற்றிய வாசைதூண்டப் பஞ்சமா பாசகத்தால் வெற்றிகளெல்லாம் பெற்று வீணினில் பாவமுட்டை— பெற்றிடும் பேறிவர்கள் பெற்றிலா சிவர் செய்பேறே.
- 14 தயரறு வாழ்வைவகாடித் தூயசீர் கரட்டைநீக்கி உயர்வுறு கருரன்றெண்ணி உணர்விலாராசை கொண்டு மயர்வுறு வாழ்வையெல்லால் மனமகிழ் வாழ்வுகாணார் துயரிலா வாழ்வுகண்டோர் தகனிலாகாட்டில் வாழ்வோர்.
- 15 ஒப்பிலா வருவிக்குன்றோ டொண்பொழில் கழனிமோடு இப்புவிக்க காட்சியெல்லாம் இறைவனினுட்கி யென்று செப்புதற்கிடமாயுள்ள திசைமெலா வழுஞ்சூழ்ந்த தப்புடை காட்டினுள்ளோர் தூயபண்புடையோர் காணார்.

CHRISTIAN LEADERSHIP

A MESSAGE TO THE OLD BOYS

OF JAFFNA COLLEGE

by C H Cooke, Esq. J. P.

In July 1879 the Jaffna College Alumni Association was founded. I was one of the first members and I am proud to mention that I am the oldest Old Boy of the Association today. As such it gives me very great pleasure indeed to send the following message to the 68th Alumni Day.

On the 75th anniversary of the establishment of the institution I trust that the message will be useful and practical. My message is "*Christian Leadership*". Dr. John R. Mott's life work was honoured at a dinner given lately in Geneva in celebration of his seventy-seventh birthday. In the course of his reply Dr. Mott said: As I lay thinking this afternoon I asked myself *what would I do if I had my life to live over again?* I would give vastly more emphasis and time to concentration of school boys. This vision forming period when character and aims of life are shaped is of primary and central self importance. Dr. Mott gives first place to concentration of school boys, in other words—education.

In accordance with this view exactly seventy five years ago from the ashes of the Batticotta Seminary Jaffna College arose. It was started by the Old Boys of the Batticotta Seminary as a National College. It was the first institution in the Island to be placed under popular control, though the American Missionaries have lent their powerful support and assistance. It is by no means a Mission College. Its destinies are in the hands of a Board of Directors. The object of the College has been to give all pupils admitted into it a thorough and general Christian education. The founders of the College had a noble conception, a true vision and an independent ideal. That ideal was the raising of fearless and sacrificial leaders. No one who has seen certain of the students and the staff during the past few years will say that she has failed in these ideals. And it is in such leaders as these that the spirit of our Alma Mater marches on. It has been endeavouring to develop its progressive character of intellectual leadership, with Christ as its centre. Christian education has been its goal.

"Everybody", wrote Robert Louis Stevenson, "sits down to a banquet of consequences". And

that is precisely the predicament in which our Ceylon finds itself today.

The troubles and tragedies piled up before us are the inevitable consequences of the turbulent times in which we live seem to be no question. A continuous stream of qualified leaders are urgently needed for Christian Service in all parts of Ceylon leaders equipped with vision and foresight, sound judgment, character and moral power.

"Only a new found Christian Leadership" can save us, in other words one of our imperative needs is Christian Leadership equal to the social, political and spiritual tasks which confront us to build Christian Leadership adequate for the problems of the hour.

To that end, therefore, this message is an earnest appeal in this critical period.

EDITORIAL NOTES

The Coming Celebrations.

The jubilee celebrations coming off in July of this year mark, as our readers know only too well, two important anniversaries in the history of our College: one, the 125th anniversary of the founding of the Batticotta Seminary; and the other, the opening of the Jaffna College. According to the minutes of the American Ceylon Mission the first move to found the Seminary was made on the 5th September, 1822, and the Seminary was opened on the 22nd July, 1823. The following minutes of the two subjects would be of interest to our readers: (1) On 5-9-1822 — "The state of our Boarding Schools then came under discussion and a general feeling manifested on the importance of

our having some Central School or College into which the most forward boys might be admitted both as it would save the teachers time by bringing many under one teacher, and as it would present an object for exertion before the boys and greatly increase their means of acquiring knowledge." (2) On 22-7-1823—"After the opening of the Central School the brethren adjourned for business".

Thus, although the institution that finally evolved from "Central School" through "Academy" and "College" into the "Seminary", was actually started in 1823, it was projected in 1822. It was because of this that in 1922 it was decided to celebrate the centenary of the Seminary and the golden jubilee of the College, opened in 1872, together. And by a happy thought the last day of 1922 and the first two days of 1923 were chosen as the celebration days. On this occasion also the two celebrations are once more combined and fixed for July to synchronise with the launching of the degree classes. No happier auspices and no more fitting occasion could have been chosen for the restoring of the university status to the College.

We have already in these columns commented on the need for these classes and published a fairly detailed scheme of the plans for them from the Principal; we do not, therefore, consider there is any need to reiterate them once again here. We would only like to add the wishes and hopes of all of us for the successful working of the scheme.

One important item of the celebrations is the raising of one and half lakhs of rupees from the public, principally from our Old Boys and Old Girls, for this scheme. The collection campaign was opened last February and is going on as well as can be expected under the circumstances. The response from our Alumni is very heartening indeed.

Many of them are enthusiastically joining the "Salaries Club" by donating their one month's salary to this fund. In these days of petrol rationing and strikes and consequent disruption of normal life, it is by no means easy to get at all our Alumni within a space of six months. However, the Principal, who has been doing most of this visiting, hopes to finish a good part of it before the celebrations, and it is hoped that the goal of one and a half lakhs will also be reached by then. The pages of the Miscellany will in the coming days carry our acknowledgment of all gifts.

A programme of the celebrations appears in this number. The necessary arrangements are being made to provide accommodation for as many of our Old Boys and Old Girls as want to stay at the College during the celebrations. We would appeal earnestly to all our old pupils to make it a special point to be with us. Their presence in large numbers is what their Alma Mater expects of them and what will add immeasurably to the festivities.

We are planning to publish a special Jubilee Number of the Miscellany, which will contain among other important items an account of the celebrations. We are pricing the special Number at Rs. 2- each. It is hoped that the demand for them will be great. Please book your copy before the end of July by dropping a card to the Manager.

In addition to this special Number, a history of the last twenty-five years is being prepared and will be published in the course of the year. It will be in the nature of a sequel to Mr. J. V. Chelliah's book, "A Century of English Education" and will bring the story of the College to its present day. Because of this history no reference to the last twenty five years is made in these pages.

The Education Bill and Ourselves.

We were hoping that the State Council would in response to strong public agitation defer the Education Bill to the new Parliament. For one thing, the Bill is not as comprehensive as educationalists would like to have. Then, it would have been better for a new body consisting of more representatives of the people to bring a fresh and unprejudiced outlook to bear upon such an important matter. But the unfortunate battle waged with a good deal of unnecessary recriminations by the contending parties, in our opinion, precipitated matters and the State Council has adopted the Bill. We shall have to choose very soon—at any rate before October 1948—whether Jaffna College will go into the Free Education Scheme or not. In a former issue we discussed this question at some length; hence, we do not wish to repeat our discussion here. Of course, the ideal would be for Jaffna College to remain out of the government scheme and work as a Free Private School, but that is impossible with our scheme for the degree classes. We do not know exactly what the Board of Directors will be deciding on this issue. At present the College has made the Lower School free on its own resources. We would wish to remind the Board that the general popular sentiment two years ago was that the College should be run as a private institution with liberal scholarships. We shall, however, not be surprised if the Board decides to go into the government Free Scheme, if it is convinced that the religious freedom of the College will not be interfered with. In any case, that the College will continue as a Christian institution in the fullest and broadest sense of the word we are sure of.

In this connection, we would wish to commend to our readers a thoughtful article appearing in this issue on "The School in the Life of the Church Today" by Mr. C. S. Ponnuthurai of our

staff. He has, as Secretary of the Jaffna Christian Union for some years and as Secretary of the Student Christian Movement for a longer time, done some thinking on this subject and his views will, therefore, be entitled to consideration. The time is certainly come when the Christian Church in this Island should rethink fully the question of its schools, not merely in the light of recent events in Ceylon, but also in the light of the thinking of the Church in many parts of the world today. Mr. Ponnuthurai is voicing the sentiment of quite a number of people that a large number of our schools, particularly village vernacular schools, can today be closed without any damage to the cause of education and with distinct advantage to the Church.

A New Deputy Director of Education.

One of the most welcome events that happened in the educational world of Ceylon recently was the appointment of Mr. K.S. Arulnandhy as the First Deputy Director of Education. For once the right man has been chosen. After Mr. H. S. Perera the one man who had any claim to educational knowledge was Mr. Arulnandhy. His very wide scholarship, his high academical achievements particularly in Psychology and Education, his long experience of the schools of the country, his uncontested ability, fit him eminently to have a big say in the educational regeneration of our people at the present time. It is our hope that his contribution will soon be felt in all educational thinking and planning and help a great deal to steer the country clear through the chaos and confusion one finds today. Our congratulations and warmest wishes to him.

The New United Church of South India.

We rejoice along with our entire S. I. U. C. community in Jaffna that the Church Union Scheme launched in Tranquebar twenty seven years ago is

being consummated this year. And the new Church of South India will be set up early in September when the Jaffna Council of the South India United Church will form a part of it and will be marked as a separate diocese. There are to be, for the present, fourteen dioceses, and of the bishops six are nationals and the rest non-nationals. Seven of these are Anglican, three Methodists, three Congregationalists, and one Presbyterian. The Bishop elect of Jaffna is Rev. S. Kulandran, who is himself an Old Bóy of Jaffna College, and we hasten to offer him our heartiest congratulations on his well deserved elevation to this high and responsible position. No other selection could have been made from the Jaffna field. We do not want to say anything more about his fitness for this position. We wish, in this place, only to tell the Bishop elect how happy and proud we feel about his election, and to assure him that our prayers will always go with him. His connections with Jaffna College have been for the last many years very intimate and binding. From the days he spent here in the London Intermediate in Arts Class, he has taken Jaffna College fondly to his heart. And the contribution he made to the institution during the short periods he acted as teacher and chaplain will ever be remembered. More than these is to be recorded the incalculable influence he exerts from the Board of Directors and outside it over the affairs of the institution. To him more than to any one else goes the credit of giving a new orientation to the policy followed in the various institutions connected with our Mission field and of making them turn Churchward. We have known his ability, his genuineness and sincerity of purpose, his deep devotion and simplicity of living. These qualities fit him admirably to be the head of our Church. From all sections of our people, who have hailed his election with delight and complete satisfaction, he will receive nothing but loyalty and co-operation.

As our readers are aware, the fact of our S. I. U. C. becoming part of the new Church of South India involves a radical change in the set up of our Church government, into which the American Ceylon Mission has also agreed to merge itself. A new Diocesan Council comes into being comprising the A. C. M. and the J. C., S. I. U. C. Just now Jaffna College is not entering this united body, but is giving greater representation to the new Diocesan Council on its Board of Directors. The College in turn is also being given greater representation on the Diocesan Council. In addition to this, the College is handing over its Affiliated Schools at Chavakachcheri, Manipay, Uduppiddy, Karainagar, Atchuvely, and Kankesanturai to the Diocesan Council. Thus a greater coordination and more identifying with the Church are promised for the future.

Farewell.

We had to bid farewell at the beginning of the year to *Mr. D. S. Devasagayam* of our tutorial staff, who left us to join Drieberg College, Chavakachcheri. Mr. Devasagayam, himself an Old Boy of the College, has been connected with the College and its Affiliated Schools for the last so many years. He had first taught at Tellippallai and later at Chavakachcheri before he joined the College. The work he did for some years at the Lower Department and later in the Upper School has been very much appreciated. One of the remarkable things about him was the spell he cast over whatever class he taught, be it a Drawing lesson with the tiny tots of the First year, or an Economics lecture to the London Intermediate in Arts. His love for learning and books, his successful efforts at getting higher academic qualifications for himself, his genial disposition with his genius for caricaturing will always be remembered. We miss him from the College, but we cannot grudge him his service at his old school and nearer home, in view of his

recent illness. We are happy he is enjoying better health now and his teaching at Drieberg. Our best wishes go with him.

We shall soon be bidding *au revoir* to Mr. K. C. *Thurairatnam* as he sails to America on study leave. He will be joining the University of Oberlin, where he will be working for his M. A. degree in English. Mr. *Thurairatnam* needs no loud assurance from us that we shall watch his career at the University with great interest and that our sincerest and warmest wishes for a pleasant stay in America and successful academic achievements in the University are ever his.

Our Contributors.

The Rt. Rev. Lakdasa de Mel, the Assistant Bishop of Colombo, has written a special message for us on the occasion of the Jubilee celebrations. He is the present Chairman of the Board of Directors of the College and one of the very best friends we have. It is in the fitness of things that he should be the Chairman at this time and give his message. While thanking him for this stirring message, we do hope that the pages of the Miscellany will in the future too be enriched by his articles.

The Tamil article on "Thirvalluvar and Christ" was written by *Mr. K. E. Mathiaparanam* of our staff for a memorial volume to Venkatasamy Natar, a well known Tamil scholar. The article written six years ago was not used because the plans for this special volume failed to materialise, and we have taken advantage of it and are publishing it in our pages today.

We have also taken the liberty of reproducing from a recent issue of the Annamalai University Magazine the Tamil rendering of Gray's Elegy, written for that Magazine by *Mr. Kailanathan*, an Old Boy of our College, who is at present at Annamalai. Our thanks to him and to the editors

of the Magazine for permission to publish it in our pages.

It is very fortunate that *Mr. C. H. Cooke* has been able to send a message to the Old Boys for the coming celebrations. The message has a special significance coming as it does from *Mr. Cooke*, who was connected with the College for a very long time, and who is the oldest Old Boy living today.

We have already noted in another place the writer of the article on "The School in the life of the Church", *Mr. C. S. Ponnuthurai*.

PRINCIPAL'S NOTES

For this issue of the Miscellany I must take time and space only for some brief notes about our plans for the anniversary celebrations and the inauguration of the degree classes. You will find the programme of the celebrations elsewhere in this issue, but I wish to clothe the bare bones of the programme with a little flesh. Our chief guest and speaker at the Prize-giving is to be *Warden de Saram* of *St. Thomas' College*. As the head of perhaps the leading sister college in the Island, we shall welcome him both for his presence and for what he will have to say. This is a time when all who are interested in education in Ceylon are looking for the right path to follow in a period of social confusion. No one is so likely to help in this task as the *Warden*.

Alumni Day comes on Saturday with a full programme from early morning until late at night. There will be the usual activities and enjoyments, including tennis, music, elocution and eating, but the climax will be the *Banquet* where we hope

that the Hon. Mr. D. S. Senanayake will find it possible to come as chief guest. As leader of a political party as well as being a Minister of State, it is not easy for him in times like these to come so far, but he has assured us that he will make every effort to come.

On Sunday, we have the Thanksgiving Service at the Vaddukoddai Church. As we look back over the one hundred and twenty-five years of this institution here at Vaddukoddai, and to the seventy-five years of uninterrupted life under our present name, we have indeed much to thank God for. No one can lead our thoughts and prayers more suitably or more acceptably than the present Chairman of our Board of Directors, the Rt. Rev. Lakdasa de Mel. I think it is symbolic of what Jaffna College has ever stood for that a Sinhalese Bishop of the Church of Ceylon should be the Chairman of the Board of Directors of this institution, with its American, Non-Conformist tradition — an institution which has had as its one great object the training of men of spirit in a life of service to the common welfare of all who live in Ceylon.

The climax comes on Monday, July 21st., with the Garden Party followed by the Public Meeting. The Hon. Mr. Alan Rose has very kindly agreed to come to preside on this occasion, subject of course to the demands upon the Legal Secretary of Government if we have a return of the troubled days we have been passing through so recently. He is no stranger to us, and we shall welcome again one with his notable gifts of mind, breadth of interests and sympathy for every good cause. The other guest and speaker is fittingly the head of an institution like the one we are now hoping to become, Dr. James Kellock of Wilson College, who is taking four or five days from a busy time-table to come all the way from Bombay in order to address us. We are happy indeed that one with his experience

and vision is able and willing to come so far to counsel with us at this time.

I hope that the foregoing has convinced every one who reads this and who can possibly do so, to plan to arrange his leave so as to be in Jaffna during some or all of these days. We shall be celebrating our past, but also looking to the future. The future is always uncertain, but peculiarly so in these days when the possibilities both of doom to civilizations and of glorious human achievement are so real and so portentous. It is fitting and also very necessary, therefore, that all loyal sons of Jaffna College should gather to draw strength of memory from the past and give strength of hope and purpose to the future, for the good not only of Jaffna College nor of Jaffna, but of Ceylon and thereby of the whole world community. In a time when so much that men value seems to be in process of being torn down, we should meet to further the opposite process of building up the learning and the spirit of the coming generation.

HISTORICAL SKETCH

When the American Missionaries commenced their work in Jaffna in 1816 they found it necessary to establish free schools in different villages. After some time it seemed important to attempt, in addition to the native free schools, Boarding Schools. Five Boarding Schools were started with great difficulty in five stations - Tellippalai, Batticotta, Uduvil, Pandateruppu, and Manipay. Later, an attempt was made to put these in more favourable circumstances for higher attainments by establishing one Central School and the institution was commenced at Batticotta in 1823. In order still further to forward the progress of education, the American Mission started the Batticotta Seminary in 1826 and

continued it until 1856, when it was closed because it was thought that so much attention paid to English was not consistent with the claims of Mission work. Nevertheless, the desire for English was not diminished and a feeling grew strong for a Christian institution in Jaffna. Jaffna College in its present form is a result of this desire for higher education. We can here do no better than to quote the following account of the beginning of this institution from the report of one of its former Principals, Dr. Howland: "A definite movement was started in 1867 among the graduates of the old Seminary and an attempt was made to collect funds. But it was only in 1872 that they were able to open the College. It was called Jaffna College, because the plan originated with Christians of three denominations, and from all parts of the Jaffna Peninsula, and was brought to a successful issue chiefly by their efforts, and because it was intended to furnish an education in advance of that given in any Mission institution and thus meet the needs of the whole peninsula. For this reason also, Christians of three denominations, both native and foreign, were invited to be members of the Board of Directors. As the buildings at Vaddukoddai were available and answered the present need, and as most of the promoters had studied there themselves, the institution was naturally located there. Moreover, as a fund had been collected in America for the support of the Principal, an American Missionary was asked to take charge of it. As the number of students increased, first one assistant and then two were secured from America."

As the other two Missions in the Peninsula have raised the standard of their institutions, this College has come to be identified more or less with the American Mission, and yet it is not intended or desired that it should be denominational or exclusive, but one in which all the people of Jaffna may share.

It was thought that in time the certificate of the College would have a recognised value equivalent to that of the degrees of the Indian Universities. This proved true to a certain extent; and in many places in India, as well as in Ceylon, Jaffna College students had a good reputation. Nevertheless, the desire for degrees increased and students at one time and another left the College to study where they could get degrees.

But early in 1891 the Director of Public Instruction having announced his determination to substitute the London University examination for the Senior Cambridge Local, the Jaffna College authorities, considering the Indian University Examinations more suitable for Tamil youth and realising the need of some sort of examinations which would be recognised by the public, decided to seek affiliation with an Indian University. Madras University, being in a Tamil country and not very distant, was naturally thought of. But the Metropolitan University seemed to be guided by wiser counsels, and to present a better course. Therefore, affiliation with the Calcutta University was sought and secured to the First in Arts grade in September 1891, and to the B. A. grade in June, 1893, just twenty-one years from the opening of the College.

This affiliation was continued till 1906 when we were forced by the Lord Curzon University Act to seek affiliation with the Madras University. Madras University recognised us as a first grade College for some time, but later on advised the Protestant Missions in Jaffna to form a Union College. This was the result of the visit of a deputation from the Madras University who saw that the Colleges in Jaffna could not, standing by themselves, provide the education that would give an adequate training in the sight of the Madras University.

In spite of the strenuous attempts made by the Jaffna College authorities to form a Union Col-

lege, its realisation has not been possible up to the present time. But we are convinced that this is the way by which we can best establish an institution for higher education in Jaffna.

It was about this time that the Cambridge Local Examinations were being patronised by many institutions in the Island. We also fell in with the running tide. Till very recently the Senior Certificate Examination was the highest that we aimed at, but we could not rest satisfied with that. So in 1919, provision for higher education was provided for, by the starting of a London Intermediate in Arts class.

In the year 1915, during the Principalship of Rev. G. G. Brown, the Vaddukoddai English School was amalgamated with the College. We are now, therefore, able to take in boys as soon as they pass out from our village Vernacular Schools and build up their English education under our own immediate supervision.

*

*

*

The foregoing historical sketch will be recognized as one that appeared in *The Miscellany* of April, 1933. It now remains but to add a paragraph or two to bring it up to date (July, 1947).

The College has continued on the lines indicated in the last two paragraphs of the sketch above. Classes preparing for the London Intermediate - in - Science examination were added in 1922. The Inter classes have been a permanent feature of the College ever since and were being given special attention up to the time of the foundation of the University of Ceylon in 1942. In the middle 1930's the Cambridge examinations were dropped and the London Matriculation examination was substituted.

Since 1939 many changes have been taking place in the entire educational system of the island. The transformation of the former University College in Colombo, which had been preparing students for

the University of London degrees, into an autonomous University of Ceylon, deprived the London Matriculation examination of much of its usefulness. About the same time the Special Committee of Education was appointed by the State Council to make a study of education in Ceylon. Its recommendations were aimed to shape the educational system along lines more closely related to the life and the needs of Ceylon. All its recommendations have not been given effect to, but enough to change the educational landscape very materially. The "mother tongues" have been made compulsory as the medium of instruction in primary education. State education has been fostered as against denominational education (though the latter has not been outlawed), and free schools as against grant-in-aid, fee-levying schools. The local Senior School Certificate examination has been strengthened and the Higher School Certificate examination started, largely displacing the London Matriculation and Intermediate examinations. The activities connected with the war brought unaccustomed affluence to many people with the result that English schools throughout the island were flooded with applications for admission of children. Jaffna College has felt the effects of all these factors and has adjusted as seemed both wise and possible. One result has been that the distinctive contributions of individual schools has tended to disappear under the pressure of mass education.

As we have been approaching the 75th year of Jaffna College, and the 125th of the founding of Batticotta Seminary, we have been taking stock and also thinking of the future. We hope that we can maintain a measure, at least, of our past tradition in the secondary school, but it has seemed to us that we can probably make our greatest contribution to education in Jaffna by returning to our original task of making true collegiate education available in the peninsula. Conditions have changed since 1906. For one thing, our endowment funds

have grown materially in the past forty years; for another, the Methodist Mission has encouraged us by its promised support of our efforts to give education up to the degree. There is no space to discuss all the reasons; it must suffice to say that we have decided to offer instruction for the London B. A. and B. Sc. degrees from July of this year, and we are getting men (and women, we hope) from abroad as well as from India and Ceylon to staff these classes. We have appealed to our alumni for help with new buildings, and their response has been encouraging. But it will remain for the next few years to reveal whether we have read the present situation aright.

**THE CONCLUDING PARAGRAPH OF
THE PROSPECTUS OF BATTICOTTA
SEMINARY.**

"It is with these views, and under the influence of these considerations, that the American Missionaries in Jaffna beg leave to present this prospectus or plan of a College for Tamil and other youth, to the friends of Missions, of humanity, and of learning in their native land, in Great Britain, and in India; humbly trusting that in a cause so removed from all local and party interests, as the cultivation of learning which is confined to no country; and the propagation of Christianity whose home is the world; no National or religious prejudice will prevent any individual, to whom the object may commend itself, from giving it a decided and permanent support. They stand on common ground, on ground where every friend of man can meet; and standing there, under higher sanctions to be faithful to their trust than any which the world can impose, they respectfully solicit patronage in an attempt which they fully believe to be pregnant with most

important benefits (benefits stretching beyond the boundaries of time) to a large class of their unhappy followmen. In the name of learning they ask, in the name of religion they plead, for countenance and support. Shall they be denied?"

Jaffna, Ceylon,
March 4th., 1823.

B. C. MEIGS
D. POOR
M. WINSLOW
L. SPAULDING
H. WOODWARD
J. SCUDDER

STUDENT ACTIVITIES

The Academy.

The Academy was revived last year after a short period of dormancy. We were successful in organising a public debate on the subject: "The Soulbury Constitution is an advance on the Donoughmore Constitution".

Last term Mr. K. Shanmugam, Bar-at-law, and Mr. Handy Perinbanayagam addressed the Academy on "The present political situation in Ceylon".

We are happy to have Mr. E. C. A. Navaratnarajah as our new Patron.

The Lyceum.

We are two hundred and forty eight strong, forty five being lady members. The following are some of the subjects debated:—

"Western civilization has failed". "Health is much better than wealth". "Tamil and Sinhalese should be the Official Languages of Ceylon".

We are thankful to Mr. M. Karthigesan, B. A. Hons, Lond., for speaking to us on "Schools and Universities in the Soviet Union".

H. S. C. Hostel Union

During the second term of 1946 we had our annual celebrations when we had Messrs, R. R. Selvadurai, S. H. Perinbanayagam and F. A. Sandrasekera as our guests. We thank them. During the third term we had a Christmas Social at which we had speakers from outside. We thank them. We have had regular meetings last term. Messrs, K. Kanagaratnam, E. C. Nava-

ratnarajah, and Rev. T. A. Fenn spoke to us on different occasions. Our thanks to them. We bade farewell to Mr. S. V. Bala-singam, our Warden and Patron. We are thankful to him for all he has done for us. We welcome Mr. L. S. Kulathungam as our new Warden and Patron.

Senior Hostel Union

Meetings were held regularly every week when we had many debates.

At the end of last term we bade farewell to Rev. A. C. Thambyrajah who took much interest in the hostel and held prayer meetings there. At the beginning of this term we shifted from the original College House into Cooke's House in the College Lane. We thank Mr. Kulathungam who was our Warden and Patron in the past for all his kindness. We welcome Mr. S. T. Jeevaratnam, our new Warden and Patron.

Bicknell Dormitory Union

We are students of the Forms below the Senior, and are sixty-seven in number. We are housed in a section of the Vice-Principal's house. We had several meetings and debates on subjects like "Tamil should be the Official Language of Ceylon", "Communism Should be practised in Ceylon".

The Brotherhood

Owing to the London Matriculation examinations we have not been able to hold many meetings. We hope to carry out our normal programme this term.

The London Matriculation classes also have come into this Association and have swelled our numbers.

The Students' Tennis Club

This Club which was dormant for the best part of two years has now been resuscitated and the enthusiasm of the members, the students of the H. S. C. and Intermediate (Lond.) classes, points to a very successful future. We are thankful to the authorities for the provision of this Club

The Scouts.

The Troop languished without a leader, since Mr. C. B. Paul left us. Fortunately, Mr. A. R. Abraham came to our rescue and the Troop is once again returning to normal.

We had a camp last term at Mandaitivu, which was efficiently carried out by the Senior Scout Master, Mr. R. J. Thurairajah, assisted by his Scouts. About thirty-five took part in this great game of "Scouting" which, in other words, is characterised as "Scientific Outing"

Senior Scout Troop.

Ours is an infant Troop eighteen months old. Our activities are not yet well organised as we are yet awaiting the publication

of Rules and Regulations for Senior Scouts at the Imperial H. Q. London.

We helped the Scout Troop to run their camp at Mandaitivu instructing them in Scoutcraft and other activities.

One of our members, T. Kulasegaram, has performed the feat of touring the Jaffna Peninsula on foot; and hopes to tour the Island in the same manner shortly. We would recommend such tours to the other members of our Senior Troop.

OUR RESULTS

University Entrance—December, 1946

Pass List

Arts :	1. Arasaratnam S. W.
	2. Arunasalam K.
	3. Champion E. A.
	4. Kailanathan P.
	5. Ganesathason S.
	6. Kamalambikai Tampoe
Science :	1. Ariaratnam V.
	2. Amarasingham R. C
	3. Nadarajah N.
	4. Sivarathinam K.
	5. Pearl Selvaranee Sanders
	6. Ratneswary Nagamuttu

Senior School Cert. Examination—December 1946

Pass List

1. Amarasingham J. L.	1st Division
2. Parameswaran V.	do do
3. Gunasingham R.	
4. Jeevaratnam B.	
5. Kulasegarampillai T.	
6. Kanagaratnam V.	
7. Mahendranathan T.	
8. Nadarajah M.	
9. Paramanathan T.	
10. Rasanayagam S.	
11. Ramachandran R.	
12. Subramaniam E.	
13. Subramaniam K.	
14. Sivaneson S.	
15. Sanmugavadivale S.	
16. Sivapragasam S.	
17. Thuraiasingham N.	
18. Thanabalasingham M.	

19. Thurairatnam, K.
20. Thevakirubai Kandiah
21. Maheswary Kulasingham
22. Inthirane Niles
23. Atputharane J. Rasiah
24. Manimekaladevi Visuvalingam

London Intermediate Examinations—July 1946

Pass List

- Arts :
1. Mary N. Richards
 2. A. Jeyamalar Arulampalam
 3. Sundaram Manickavachakar
 4. Kanagaratnam Chelvarajan
 5. Arumugasamy Ponniah
- Science :
1. Vijayaledchumy Rasiah

ALUMNI NOTES

(Gathered by Alumnus)

General

The Rev S. Kulandran, B. A., B. D., President and Executive Officer, Jaffna Council of the South India United Church, has been elected the first Bishop of Jaffna of the new Church of South India.

Mr. S. J. V. Chelvanayakam, B. Sc., Advocate, Colombo, has been made a King's Counsel.

Mr. R. H. Paul, M. A., B. Sc., etc. . . . has been appointed the Director of the Technical College, Colombo.

Mr. A. R. Subramaniam, Advocate, Jaffna, was honoured with the title of a Justice of the Peace at the last King's Birthday celebrations.

Mr. M. M. Kulasegaram, B. Sc., of the staff of Royal College, Colombo, has been appointed Vice-Principal of the same institution.

Mr. R. K. Arulampalam, of the Government Clerical Service, has been promoted to the Special Grade of the same Service and appointed the Office Assistant at Anuradhapura Kacheri.

Mr. T. M. Ponniah, B. A., is now Assistant Food Controller, Batticaloa.

Mr. J. S. Danforth Ariaratnam has been appointed Manager of the Jaffna Co-operative Central Bank in place of *Mr. J. Subramaniam Lewis*, who has retired from active service.

Messrs. J. C. Amarasingham, B. A., and *S. R. Kanaganayagam*, Advocate, have been appointed Members of the Board of Education

Gate Mudaliyar V. Ponnambalam has been appointed a Justice of the Peace for the judicial district of Jaffna.

Mr. S. V. Vairamuttu, B. A., L. T., has joined the staff of the Union College, Tellipallai.

Mr. T. Rudra has been elected a Member for the Wellawatte Ward in the Colombo Municipal Council.

Mr. W. P. A. Cooke, M. sc., Divisional Agricultural Officer, N. P., has retired from active service after a period of thirty-two years in the Department.

Mr. M. R. M. Jebaratnam, Assistant Farm School Officer, Jaffna, has been promoted as Assistant Agricultural Officer (Propaganda), Peradeniya.

Mr. A. V. Chelvanayagam, Agricultural Instructor, Kilinochchi, has been promoted as Senior Assistant to the Agricultural Officer, Kilinochchi.

Mr. S. Balasingham, Assistant to Tobacco Officer, Kilinochchi, has been promoted as Assistant Farm School Officer, Jaffna.

Mr. K. C. Thuraiatnam, B. A., of the staff of Jaffna College, has left for America for higher studies.

Mr. Jacob Chacko, B. sc., of Madras, also has left for America for higher studies.

Mr. P. Selvanayagam, who obtained First Class Honours in B. sc., Engineering (Lond.), has left for England on Govt. scholarship.

Mr. A. E. Tampoe, B. A. (Hons.), has been appointed to the staff of the Ceylon University as Assistant Lecturer in the English Department. He assumes duties in September.

Examination Successes

Our congratulations to the following on their successes in their respective examinations:

Mr. T. M. Ponniah, London, B. sc.

Miss N. Bartlett, London, B. A.

Mr. Jacob Chacko, B. Sc., Madras; 1st Class in Chemical Engineering.

Miss Elizabeth Elias, B. A., Madras, Oriental Music.

Mr. D. H. Wijayanathan, London Inter Arts.

Miss Alice George, Inter Science, Travancore.

Miss Grace Appadurai, Inter Arts, Madras.

Messrs. E. R. Appadurai, M. D. Jesuratnam, A. Theed-sanamoorthy, S. Sundralingam, First in Arts, Ceylon.

Messrs. S. Senthilsanmuganathan, R. Vijayaratnam, J. Jeevaratnam, First in Science, Ceylon.

Messrs. G. Kurien, and B. A. Mills, First M. B. Ceylon, the first referred in Chemistry, and the latter in Biology.

Mr. K. Sundaranadarajah, Deploma in Engineering of the Ceylon Technical College,

Weddings.

Our heartiest congratulations to the following newly married couples:—

Mr. K. R. Navaratnam and Miss Blossom Kumarakulasinghe.

Dr. H. D. Jesudason and Miss Nancy Bartlett (Old Girl).

Mr. J. F. Ponnambalam and Miss Pushpakanthi Thevathasan.

Mr. K. Nadarajah and Miss Sivapakiam Sivaguru (Old Girl).

Mr. A. A. Santhirasingam, (Old Boy) and Miss Thangasothy Welch (Old Girl).

Our heartiest congratulations to the following on their recent engagement:

Mr. S. V. Balasingham (of the Jaffna College Staff) and Miss A. Jeyamalar Arulampalam (Old Girl).

R. I. P.

Mr. J. W. Arulpragasam, B. A., retired Principal, Central College, Jaffna, died in February.

Mr. V. Kandasamy, of the D. M. & S. S. Office, died on 6-6-47.

Mr. J. V. Chelliah, M. A., J. P., retired Vice-Principal and Acting Principal of Jaffna College, died on 20-6-47.

THE COLLEGE DIARY

- Mon. Jan. 6th* : College re-opens for the new year.
- Thurs. Jan. 9th* : Mr. Suntharalingam, of Mahajana College, delivers an address on "Art and Christianity."
- Tues. Jan. 14th* : Thai-Pongal Holiday.
- Frid. Jan. 21th* : The Round Table bids farewell to Mr. D. S. Devasagayam at a dinner.
- Sat. Jan. 25th* : Boarders vs. Day-Scholars Cricket match. The match ends in a draw.
- Sun. Jan. 26th* : The Rev. D. T. Niles speaks at the Vespers.
- Wed. Feb. 12th* : The Rev. James S. Mather speaks at a meeting of the Y. M. C. A.
- Wed. Feb. 19th* : Barrister K. Shanmugam speaks at a meeting of the Academy on "The Political Situation in Ceylon".

- Thurs. Feb. 20th* : The J. I. C. C. F. Camp begins at Jaffna College. Rev. E. L. Robinson is the Leader.
- Sun. Feb. 23rd* : The J. I. C. C. F. Fellowship Tea.
- Wed. Feb. 26th* : The Rev. S. M. Thevathason addresses the Round Table.
- Wed. Mar. 5th* : Mr. E. C. A. Navaratnarajah speaks to the H. S. C. Hostel Union on "Ghostly Aspects of Literature."
- Frid. Mar. 7th* : The Scouts go to a camp at Mandative.
- Sat. Mar. 8th* : Cricket match against Union College which ends in a victory for us by an innings.
- Tues. Mar. 11th* : Mr. J. J. Ratnarajah speaks at a meeting of the Y. M. C. A.
- Wed. Mar. 12th* : The Rev. A. C. Thambirajah speaks to the Y. M. C. A. on "the new Evangelical Project in the Islands."
- Sat. Mar. 15th* : Cricket match against Hartley College on our grounds. The match ends in a victory for Jaffna College by an innings.
- Wed. Mar. 19th* : Mr. J. N. Appadurai speaks to the Y. M. C. A. on "the Co-operative Movement." Mr. K. Kanagaratnam speaks to the H. S. C. Hostel Union on "Public Service."
- Fri. Mar. 21st* : Advocate S. H. Perinbanayagam speaks at a meeting of the Academy on "The Political situation in Ceylon".
- Sat. Mar. 22nd* : Cricket match vs. St. Patrick's on our grounds. St. Patrick's win by 8 wickets and runs
- Tues. Mar. 25th* : Term Examinations commence
- Wed. Mar. 26th* : The teachers bid farewell to Miss T. Kandiah and Mr. R. Kumararatne.
- Thurs. Mar. 27th* : The W. M. S. runs a stall at the Vice-Principal's bungalow.
- Fri. Mar. 28th* : College closes for the Easter Vacation.
- Sat. Mar. 29th* : Cricket match against Central College which ends in a draw.

IND TERM

- Thurs. May, 15th* : College re-opens for the Second Term.
- Wed. May 21st* : The Rev. C. A. Smith speaks to the Y. M. C. A. on "Abundant Life."
- Sun. May 25th* : Mr. E. J. J. Niles speaks at the Vespers. The Rev. T. A. Fenn speaks to the H. S. C. Hostel Union.

Tues. June 3 :

We hear the sad news of the untimely death of Miss Ratneswary Nagamuttu, a recent Old Girl who was successful in the last University Entrance Examination in Science.

Friday, June 6 :

Again it is the sad news of the death of one of our old boys, V. Kandasamy of the Government Clerical Service, who was accidentally shot during the Strikes in Colombo

Thurs. 12th, June : King's birthday, Holiday.

Wed. 18th, June : Dr. Miss E. M. Thillaiyampalam addresses the Round Table on the "Inter Asian Conference."

Frid. 20th, June :

"Know ye not that a great prince is fallen today in Israel." Mr. J. V. Chelliah, M. A., J. P., our former Vice-Principal passes away in the morning. As a mark of respect the school is closed for the day.

Sat. 21st, June : Public debate under the auspices of the Academy on "Pakistan is no solution for the Indian Problem." takes place in the Ottley Hall. Advocates S. H. Perinbanayagam and M. Balasundram are among the debators.

Tues. 24th, June : Mr. Sangarapillai, M. A., B. Sc. addresses the Academy on "The Social and Economic Problems of Ceylon."

The Round Table bids farewell to Mr. K. C. Thurairatnam at a dinner, on the eve of his going on study leave to America.

Wed. 25th, June : The Students of the College bid farewell to Mr. K. C. Thurairatnam.

Frid. 27th, June : Lower School Sports Meet.

D. J. AMPALAVANAR.

Death of Mr. J. V. Chelliah.

As we go to Press, we hear of the death of Mr. J. V. Chelliah, M. A., J. P., retired Vice-Principal and a former Acting Principal of the College. We regret that time does not allow our writing about him in this issue. Our next number will contain various tributes to his service to Jaffna College.

EDITORS

JAFFNA COLLEGE MISCELLANY

MANAGER: C. S. Ponnathurai
EDITORS: L. S. Kulathungam
C. R. Wadsworth

The Jaffna College Miscellany is published three times a year, at the close of each term of the College year. The rate of annual subscription is Rs. 2-00 including postage. Advertisement rates are sent on application.

Subscribers are kindly requested to notify the Manager any change of address.

Address all business communications and remit all subscriptions to:—

The Manager,
Jaffna College Miscellany,
Vaddukodai, Ceylon.

